

Tečaj o čudima

I

TEKST I VJEŽBE

BIBLIOTEKA SVJETLOST

Naslov originala: A Course in Miracles

Prijevod Teksta

prof. Vesna Kučera-Terzić

Prijevod Radne knjige

prof. Vesna Kučera-Terzić

Višnja Dobrić

Lektor

prof. Kristina Stojanović

Urednik biblioteke

Darko Imenjak

SBN

953-98034-7-0

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i Sveučilišna knjižnica Zagreb

Nakladnik

TELEdisk d.o.o.

TEČAJ O ČUDIMA

Knjiga prva

Tekst i Radna knjiga

PREDGOVOR

Ovaj Predgovor je napisan 1977. godine kao odgovor na brojne zahtjeve u kojima se tražio kratki uvod u "Tečaj o čudima". Prva dva dijela - Kako je nastao i Što je Tečaj - napisala je Helen Schucman osobno; završni dio - Što govori - nastao je postupkom unutarnjeg diktiranja opisanog u Predgovoru.

Kako je nastao

"Tečaj o čudima" počinje iznenadnom odlukom i udruživanjem dvoje ljudi sa zajedničkim ciljem. Zvali su se Helen Schucman i William Thetford, profesori Medicinske psihologije s Koledža za liječnike i kirurge pri Sveučilištu Columbia u New York Cityu. Tko su njih dvoje nije važno, važno je da priča pokazuje kako je s Bogom sve moguće. Oni uopće nisu bili duhovno orijentirani. Njihov međusobni odnos bio je težak i često napet, dok su se bavili izgradnjom profesionalne karijere i osobnog statusa. Općenito, puno su ulagali u svjetovne vrijednosti. Njihovi životi jedva da su bili u skladu s onime za što se zalaže Tečaj. Helen, koja je primila materijal, sebe ovako opisuje:

Psiholog, pedagog, u teoriji konzervativna, po vjerovanju ateist. Radila sam u prestižnoj, akademskoj sredini. A onda se dogodilo nešto što je pokrenulo lanac događaja kakve nikada ne bih mogla predvidjeti. Upravitelj Odsjeka neočekivano je objavio da mu je dosta agresivnosti ljutnje koja se ispoljavala u našim stavovima i zaključio da "mora postojati neki drugi način." Kao po diktatu, pristala sam mu pomoći u traženju. Očigledno, ovaj je Tečaj drugi način.

Iako su krenuli s ozbiljnim namjerama, imali su velikih poteškoća pri započinjanju svojeg zajedničkog pothvata. No, oni su ponudili svetom Duhu "ono malo dobre volje" koja je, kao što će i sam Tečaj ustrajno naglašavati, bila dovoljna da Mu omogući svaku situaciju iskoristiti u Svoje svrhe i ispuniti Svojom snagom.

Nastavljamo s Heleninim izvještajem:

Pravom pisanju su prethodila tri zapanjujuću mjeseca; u to vrijeme Bill je predložio da zapisujem snove pune neobično snažnih simbola i opisujem neobične vizije koje sam dobivala. Iako sam se do tada već privikla na neočekivano, još sam uvijek bila začuđena zapisujući: "Ovo je tečaj o čudima." Bilo je to moje upoznavanje s Glasom. Zvuka nije bilo; činilo se da primam neku vrstu brzog unutarnjeg diktiranja kojeg sam zapisivala u bilježnicu za stenografiju. To nikuda nije bilo

automatsko pisanje. Mogla sam prekinuti u bilo kojem trenutku i kasnije ponovno nastaviti. Osjećala sam se vrlo nelagodno, ali nikad nisam istinski poželjela prestati. Izgledalo je kao posebna zadaća koju sam nekako, negdje pristala ispuniti. Zadaća je zahtijevala istinsku suradnju s Billom i sigurna sam da veliki dio njenog značaja leži upravo u tome. Zapisivala bih što mi je Glas "govorio" i čitala Billu slijedećeg dana, a on bi tipkao što sam mu diktirala. Vjerujem da je i Bill imao poseban zadatak. Bez njegovog ohrabrivanja i podrške nikada ne bih mogla izvršiti svoj dio. Cijeli postupak trajao je otprilike sedam godina. Najprije je stigao Tekst, zatim Radna knjiga za učenike, a na kraju Priručnik za učitelje. Izvršeno je tek nekoliko manjih izmjenu. U Tekstu su ubačeni naslovi i podnaslovi poglavlja, a ispuštene su neke osobne aluzije koje su se javile na početku. Osim tih izmjena, materijal je u osnovi nepromijenjen.

Na koricama knjige se ne pojavljuju imena suradnika pri bilježenju Teksta jer Tečaj može i mora stajati samostalno. Njegova namjera nije postati osnovom nekog novog kulta. Jedina svrha mu je pokazati put na kojem će neki ljudi moći pronaći svog Unutarnjeg Učitelja.

Što je Tečaj

Kao što sam naslov govori, Tečaj je pripremljen kao sredstvo za učenje. Sastoji se od tri knjige: 669 stranica Teksta, 488 stranica Radne knjige za učenike i 92 stranice Priručnika za učitelje. Red kojim će se učenici baviti ovim knjigama i način na koji će ih proučavati ovisi o njihovim osobnim potrebama i sklonostima.

Plan propisan Tečajem je pažljivo zamišljen i objašnjen, korak po korak, na razini teorije i prakse. On ističe važnost primjene, a ne teorije, iskustva a ne teologije. Posebno naglašava da "je univerzalna teologija nemoguća, ali univerzalno iskustvo ne samo da je moguće već je i nužno." (Priručnik, poglavlje 29). Iako u iskazu kršćanski, Tečaj se bavi univerzalnim duhovnim temama. On naglašava da je to samo jedna verzija univerzalnog plana. Postoje brojne druge, a ova se od ostalih razlikuje samo oblikom. Sve one na kraju vode do Boga.

Tekst je uglavnom teorijski i izlaže pojmove na kojima se zasniva sustav misli Tečaja. Njegove ideje su temelj za vježbe u Radnoj knjizi. Bez praktične primjene vježbi sam Tekst bi bio uglavnom niz apstrakcija nedovoljnih da dovedu do obrata misli kojem Tečaj teži.

Radna knjiga sadrži 365 vježbi, svaka za jedan dan u godini. Međutim, nije ih potrebnu provoditi tim tempom; nekom vježbom koja nam se posebno dopada možemo se baviti i dulje od jednog dana. Upute ističu kako nije poželjno provoditi više od jedne vježbe u danu. Praktična primjena je objašnjena u uvodu u Radnu knjigu koji stavlja naglasak na iskustvo postignuto primjenom, a ne prethodnu predanost duhovnom cilju:

U neke od ideja predstavljenih u vježbama teško je povjerovati; druge se čine prilično zapanjujućim. To nije važno. Od vas se traži samo da ideje primjenjujete prema uputama, a ne da ih procjenjujete. Samo ih trebate upotrijebiti. Primjenjujući ih pokazat će vam se njihovo značenje i istinitost. Upamtite samo ovo; u ideje ne trebate vjerovati, ne trebate ih prihvatiti, čak im ne trebate poželjeti ni dobrodošlicu. Nekima od njih možete se čak i aktivno oduprijeti. Ništa od toga nije važno i neće umanjiti njihovu učinkovitost. No, nemojte si uzeti za pravo praviti iznimke u primjeni ideja sadržanih u vježbama; kakve god bile vaše reakcije, ideje koristite. Od vas se ne traži ništa više. (Radna knjiga, uvod)

I na kraju, Priručnik za učitelje, napisan u obliku pitanja i odgovora, nudi odgovore na neka od pitanja koja učenici najvjerojatnije postavljaju. Uključuje i pojašnjenja brojnih izraza korištenih u Tečaju, objašnjavajući ih unutar teorijskog okvira Teksta.

Tečaj ne utvrđuje konačnost, niti lekcije u vježbama imaju za cilj dovesti učenje do završetka. Na kraju čitatelj ostaje u rukama svog Unutarnjeg Učitelja koji će usmjeriti svako daljnje učenje kako on smatra prikladnim. Budući je Tečaj razgranat u opsegu, istinu ne možemo ograničiti ni u kakvom konačnom obliku, što se jasno vidi iz izjave na kraju Radne knjige:

Ovaj Tečaj je početak, a ne kraj ... Više nema posebnih propisanih lekcija, jer za njih više nema potrebe. Ubuduće slušajte samo glas za Boga... On će usmjeriti vaša nastojanja i reći vam točno što činiti, kako usmjeriti svoje misli i kada Mu prići u tišini i upitati za siguran smjer i pouzdanu riječ (Radna knjiga, pogovor).

Što govori

Ništa stvarno ne može biti ugroženo.

Ne postoji ništa nestvarno.

U tome leži mir Božji.

Ovako počinje "Tečaj o čudima". On pravi osnovnu razliku između stvarnog i nestvarnog; između znanja i opažanja. Znanje je istina, pod jednim zakonom, zakonom ljubavi ili Boga. Istina je nepromjenjiva, vječna i nedvosmislena. Istinu možemo ne prepoznati, ali ju ne možemo mijenjati. Ona se primjenjuje na sve što je Bog stvorio; samo ono što je Bog stvorio jest stvarno. Ona je s onu stranu učenja jer je s onu stranu vremena i postupka. Ona nema suprotnosti; nema početka ni kraja. Ona jednostavno jest.

S druge strane, svijet opažanja je svijet vremena, promjena, početaka i završetaka. On se zasniva na tumačenju a ne na činjenicama. To je svijet rođenja i smrti, zasnovan na vjerovanju u oskudicu, gubitak, razdvojenost i smrt. On je više naučen nego podaren, izbirljiv u svojoj opažajnoj raskoši, nestabilan u svom funkcioniranju i netočan u svojim tumačenjima.

Iz znanja i opažanja nastala su dva različita sustava misli, na svaki način suprotstavljena. U carstvu znanja ne postoje misli odvojene od Boga jer Bog i Njegovo djelo dijele jednu Volju. Svijet opažanja, međutim, nastao je vjerovanjem u suprotne i odvojene volje, u njihov stalni sukob, međusobno i s Bogom. Ono što opažanje vidi i čuje izgleda stvarno jer dopušta ulazak u svijest samo onim stvarima koje udovoljavaju željama onoga koji opaža. To vodi u svijet iluzija, svijet kojemu je stalno potrebna obrana upravo stoga što nije stvaran.

Kada si uhvaćen u svijet opažanja uhvaćen si u san. Ne možeš pobjeći bez pomoći, jer sve što ti osjeti pokazuju samo svjedoči o stvarnosti sna. Bog je ponudio Odgovor, jedini izlaz, istinskog Pomagača. To je uloga Njegovog Glasa, Duha Svetog, da posreduje između dva svijeta. On to može učiniti, jer s jedne strane poznaje istinu, a s druge strane prepoznaje naše iluzije, ali u njih ne vjeruje. Cilj Duha Svetog je pomoći nam u bijegu iz svijeta sna, učeći nas kako da promijenimo smjer našeg razmišljanja i zaboravimo naše pogreške. Opraštanje je jedino pomagalo Duha Svetoga kad nas uči kako provesti ovaj obrat misli. Međutim, Tečaj ima svoju vlastitu definiciju kojom objašnjava što je opraštanje, baš kao što definira svijet na svoj način.

Svijet kojeg vidimo tek je odraz naših unutarnjih osobina, dominantnih predodžbi, želja i emocija u našim mislima. "Projekcija čini percepciju." (Tekst, poglavlje 21). Najprije gledamo unutar sebe, odlučimo kakav svijet želimo vidjeti i zatim ga projiciramo, ostvarujući ga u onom obliku u kojem ga vidimo. Tumačeći ono što gledamo činimo ga istinitim. Ukoliko koristimo opažanje kako bi potvrdili naše greške - ljutnju, poriv za napad, nedostatak ljubavi u bilo kojem obliku - vidjet ćemo svijet zla, uništenja, pakosti, zavisti i očaja. Sve to moramo naučiti opraštati, ne stoga što smo "dobri" ili "milosrdni" već stoga što ono što vidimo nije istinito. Izobličili smo svijet svojim iskrivljenim obranama i zato vidimo ono što ne postoji. Kako učimo prepoznavati vlastite pogreške u opažanju, učimo i gledati pored njih ili "oprostiti". U isto vrijeme opraštamo i sebi, prelazeći preko svog iskrivljenog poimanja sebe do Sebstva kojeg je stvorio Bog u nama i poput nas.

Grijev se definira kao "nedostatak ljubavi" (Tekst, poglavlje 1). Kako postoji jedino ljubav, Duh Sveti grijeh smatra pogreškom koju treba ispraviti, a ne zlom koje treba kazniti. Naš osjećaj nedostatnosti,

slabosti i nepotpunosti proizlazi iz silnog ulaganja u "princip oskudice" koji upravlja svijetom iluzija. S tog stajališta mi u drugima tražimo ono što smatramo da nam nedostaje. Mi "volimo" druge kako bi i sami nešto dobili. To, ustvari, u svijetu snova predstavlja ljubav. Ne postoji veća pogreška od toga, jer ljubav nije sposobna nešto tražiti zauzvat.

Spojiti se mogu jedino misli, i koga Bog spoji, čovjek ne može razdvojiti (Tekst, poglavlje 17). Međutim, istinska veza je moguća samo na razini Kristove misli i ustvari nikada nije bila izgubljena. "Malo ja" želi se uvećati vanjskom potvrdom, vanjskim posjedovanjem i vanjskom "ljubavlju". Sebstvo kojeg je stvorio Bog ne treba ništa. Ono je zauvijek cjelovito, sigurno, voljeno i sposobno voljeti. Ono želi davati a ne primati; širiti a ne projicirati. Ono nema potrebe niti želje spajati se s ostalim zbog svijesti o obilju koja im je zajednička.

Odvojeni odnosi svijeta su destruktivni, sebični i djetinje egocentrični. No, ukoliko se predaju Duhu Svetom, ovi odnosi mogu postati najsvetije stvari na svijetu, čuda koja pokazuju put povratka u Raj. Svijet koristi pojedinačne odnose kao konačnu oružje isključenja i pokazivanje odvojenosti. Duh Sveti ih pretvara u savršene lekcije o opraštanju i o buđenju iz snova. Svaka od njih je prilika za izlječenje opažanja i ispravljanje grešaka. Svaka od njih predstavlja novu mogućnost za opraštanje sebi opraštanjem drugima. I svaka od njih postaje još jedan poziv Duhu svetom i sjećanju na Boga.

Opažanje je funkcija tijela i stoga predstavlja ograničenje svijesti. Ono vidi tjelesnim vidom i sluša tjelesnim sluhom, te daje ograničene odgovore stvorene od tijela. Čini se da je tijelo uglavnom motivirano sobom i nezavisno, no ono ustvari odgovara na nakane uma. Ako ga um odluči iskoristiti za napad u bilo kojem obliku, ono postaje plijen bolesti, starosti i propadanja. Ukoliko um umjesto toga prihvati ulogu koju mu je dodijelio Duh Sveti, tijelo postaje korisno sredstvo komunikacije s drugima, nepovredivo dok za njim postoji potreba, da bi nakon ispunjenja svrhe bilo blago odloženo. Tijelo je samo po sebi neutralno, baš kao i sve ostalo u svijetu opažanja. O željama uma u potpunosti ovisi hoće li se koristiti za ciljeve ega ili Duha Svetog.

Suprotna promatranju tjelesnim vidom je vizija Krista koja odražava snagu umjesto slabosti, jedinstvo umjesto odvojenosti, ljubav umjesto straha. Suprotna slušanju tjelesnim sluhom je komunikacija s Glasom za Boga, Duhom svetim, koji boravi u svakom od nas. Njegov Glas čini se udaljen i teško ga je čuti jer je ego koji govori malom, odvojenom Sebstvu mnogo glasniji. Ustvari je obrnuto. Sveti Duh govori nepogrešivom jasnoćom neodoljivo privlačno. Oni koji nisu izabrali poistovjetiti se s tijelom nikako ne mogu ostati gluhi za Njegove poruke oslobođenja i nade, niti mogu ne prihvatiti radosno viziju Krista u zamjenu za bijednu sliku samog sebe.

Kristova vizija je dar Duha Svetog, Božja alternativa iluziji odvojenosti i vjerovanju u stvarnost grijeha, krivnje i smrti. To je ispravak svih pogrešaka u opažanju; pomirenje prividnih suprotnosti na kojima počiva ovaj svijet. Njegovo blago svjetlo prikazuje sve stvari iz drugog kuta, odražavajući sustav mišljenja koji nastaje iz znanja, čineći povratak Bogu ne samo mogućim već i neizbježnim. Ono što se nekada smatralo nepravdom koju je netko učinio drugome, danas postaje poziv za pomoć i ujedinjenje. Grijeh, bolest i napad smatraju se krivim percepcijama koje je potrebno liječiti nježnošću i ljubavlju. Nestaju i obrane, jer gdje nema napada one gube razlog postojanja. Potrebe naše braće postaju naše vlastite potrebe, jer kada krenemo Bogu, oni na put kreću s nama. Bez nas oni bi se izgubili. Bez njih mi nikada ne bismo mogli pronaći put.

U Raju se ne zna za opraštanje jer je potreba za njim neshvatljiva. Međutim, u ovom svijetu opraštanje je nužno za ispravljanje svih počinjenih grešaka. To možemo postići jedino opraštanjem jer ono odražava nebeski zakon koji govori da su davanje i primanje isto. Raj je prirodno stanje svih Sinova Božjih kako ih je On stvorio. Njihova stvarnost je takva zauvijek. Ona se nije mijenjala jer je zaboravljena.

Opraštanje je način prisjećanja. Opraštanjem se mijenja smjer razmišljanja svijeta. Svijet kojem je oprošteno postaje ulaz u Raj, jer njegovom milošću možemo konačno oprostiti sebi samima. Mi postajemo slobodni kada zatvorenike više ne smatramo krivima. Priznavanjem Krista u svoj svojoj braći mi priznajemo Njegovu Prisutnost u nama samima. Kada ostavimo iza sebe sva naša pogrešna opažanja i kada nas više ništa iz prošlosti ne sputava, tada se možemo sjetiti Boga. Inače učenje ne može napredovati. Kada budemo spremni. Bog sam će učiniti konačni korak da Mu se vratimo.

SADRŽAJ

TEČAJ O ČUDIMA	0
Knjiga prva	0
Tekst i Radna knjiga	0
Kako je nastao	1
Što je Tečaj	2
Što govori	3
UVOD	7
POGLAVLJE 1	8
ZNAČENJE ČUDA	8
I. Pravila Čuda	8
II. Otkrivenje, Vrijeme i Čuda	10
III. Pokajanje i Čuda	11
IV. Bijeg iz Tame	12
V. Potpunost i Duh	12
VI. Iluzija Potreba	13
VII. Iskrivljenje Pokretačke Sile Čuda	14
POGLAVLJE 2	16
ODVOJENOST I POKAJANJE	16
I. Porijeklo Razdvajanja	16
II. Pokajanje kao Obrana	17
III. Božji Oltar	18
IV. Liječenje kao Oslobođanje od Straha	19
V. Djelovanje Čudotvorca	19
A. Posebni Principi Čudotvoraca	21
VI. Strah i Sukob	21
VII. Uzrok i Posljedica	23
VIII. Značenje Sudnjeg Dana	24
RADNA KNJIGA ZA UČENIKE	26
UVOD	27
I. DIO	28
VJEŽBA 1	28
VJEŽBA 2	29
VJEŽBA 3	30
VJEŽBA 4	31
VJEŽBA 5	32
VJEŽBA 7	34
VJEŽBA 9	36
VJEŽBA 10	37
VJEŽBA 11	38
VJEŽBA 12	39
VJEŽBA 13	40
VJEŽBA 14	41
VJEŽBA 15	42
VJEŽBA 16	43
VJEŽBA 17	44

VJEŽBA 18.....	45
VJEŽBA 19.....	46
VJEŽBA 20.....	47
VJEŽBA 21.....	48
VJEŽBA 22.....	49
VJEŽBA 23.....	50
VJEŽBA 24.....	51
VJEŽBA 25.....	52
VJEŽBA 26.....	53
VJEŽBA 27.....	54
VJEŽBA 28.....	55
VJEŽBA 29.....	56
VJEŽBA 30.....	57
VJEŽBA 31.....	58

UVOD

1. Ovo je tečaj o čudima. To je obavezan tečaj. Jedino je dobrovoljno vrijeme kada želite započeti. Slobodna volja ne znači da sami možete odrediti plan. Znači samo da možete izabrati što želite raditi u određenom trenutku. Cilj tečaja nije podučavati o značenju ljubavi, jer to se ne može naučiti. Cilj je odstraniti blokove koji koče svijest o prisutnosti ljubavi koja je vaše prirodno nasljeđe. Suprotno ljubavi je strah, ali ono što je sveobuhvatno nema suprotnosti.

2. Stoga, ovaj tečaj možemo jednostavnije ovako izraziti:

***Ništa stvarno ne može biti ugroženo.
Ne postoji ništa nestvarno.
U tome leži mir Božji.***

POGLAVLJE 1

ZNAČENJE ČUDA

I. Pravila Čuda

1. Nema hijerarhije u čudima. Jedno nije "teže" ili "veće" od drugoga. Ona su sva ista. Sve objave ljubavi su potpune.
2. Čuda nisu važna. Važan je njihov Izvor, koji je daleko od svakog prosuđivanja.
3. Čuda dolaze prirodno kao objave ljubavi. Pravo čudo je ljubav koja ih inspirira. Gledano tako sve što dolazi iz ljubavi je čudo.
4. Sva čuda znače život, a Bog je Davatelj života. Njegov Glas će vas ispravno usmjeriti. Bit će vam rečeno sve što trebate znati.
5. Čuda su sklonost i moraju biti spontana. Ona ne smiju biti pod kontrolom svijesti. Svjesno izabrana čuda mogu krivo usmjeriti.
6. Čuda su prirodna. Ako se ne pojavljuju nešto je krenulo krivo.
7. Čuda su svačije pravo, ali je prvo potrebno pročišćenje.
8. Čuda su ljekovita jer ispunjavaju oskudicu; njih izvode oni koji trenutno imaju više, za one koji trenutno imaju manje.
9. Čuda su vrsta razmjene. Poput svih objava ljubavi, uvijek čudesnih u pravom smislu, ova razmjena je suprotna fizičkim zakonima. Ona donosi više ljubavi i davatelju i primatelju.
10. Koristiti čuda za poticanje vjere znači ne razumjeti njihovu pravu namjenu.
11. Molitva je medij čuda. Pomoć u obraćanju stvorenih Stvoritelju. Kroz molitvu ljubav je primljena, i kroz čudo izražena.
12. Čuda su misli. Misli mogu predstavljati nižu ili tjelesnu razinu iskustva, ili višu odnosno duhovnu razinu iskustva. Prve stvaraju fizičko, druge duhovno.
13. Čuda su ujedno početak i kraj, stoga mijenjaju svjetovni poredak. Ona su uvijek afirmacija ponovnog rođenja, koje izgleda kao povratak natrag a zapravo je kretanje naprijed. Ona dovode prošlost u sadašnjost i tako ostvaruju budućnost.
14. Čuda svjedoka nose istini. Ona su svjedočenje jer izvire iz presude. Bez presude ona bi se iskvarila u magiju koja je isprazna i time destruktivna; ili bolje rečeno nekreativna uporaba uma.
15. Svaki bi dan trebao biti posvećen čudima. Svrha vremena je da vas osposobi i poduči kako vrijeme konstruktivno koristiti. To ga čini oruđem učenja sve do njegovog kraja. Vrijeme će stati kada više ne bude korisna olakšica učenju.
16. Čuda su oruđe učenja koje pokazuje kako je jednako blagoslovljeno i davanje i primanje. Ona istovremeno uvećavaju snagu davatelja i nadoknađuju snagu primatelja.
17. Čuda uzvisuju tijelo. Ona su iznenadni pomak u nevidljivo, daleko od tjelesne razine. Eto zašto liječe.
18. Čudo je služenje. Ono je potpuno služenje koje možete ponuditi drugome. Ono je način kako voljeti bližnjega poput sebe. Tada prepoznajete jedinstvo vlastite vrijednosti i vrijednosti bližnjega.
19. Čuda čine umove jednim u Bogu. Ona ovise o suradnji jer Sinstvo je zbroj svih Božjih stvorenja. Čuda dakle odražavaju zakone vječnosti, ne vremena.
20. Čuda probuđuju svijest da je duh, a ne tijelo, oltar istine. Ovo je priznanje koje vodi do iscjeliteljskih moći čuda.
21. Čuda su prirodni znak opraštanja. Kroz čuda prihvaćaš Božji oprost šireći ga na druge.
22. Čuda su povezana sa strahom samo u uvjerenju da tama može skrivati. Vi vjerujete da ono što

vaše oči ne mogu vidjeti ne postoji. To vodi u poricanje duhovnih znakova.

23. Čuda ispravljaju opažanje i sve razine smještaju u pravu perspektivu. To je ljekovito jer bolesti dolaze iz zbrke razina.

24. Čuda vas osposobljuju da liječite bolesne i oživljavate mrtve jer bolest i smrt sami proizvodite. Stoga oboje možete ukinuti. Vi ste čudo, sposobni za stvaranje nalik na svog Stvoritelja. Sve ostalo je vaša vlastita noćna mora i zapravo ne postoji. Stvarno je samo stvaranje svjetla.

25. Čuda su dio lanca opraštanja koji, cjelovit, postaje Pokajanje. Pokajanje djeluje cijelo vrijeme i u svim razinama vremena.

26. Čuda predstavljaju slobodu od straha. "Pokajati" znači "ne raditi". Ne proizvoditi strah je temeljna vrijednost čuda Pokajanja.

27. Čudo je sveobuhvatni blagoslov Božji, kroz mene za svu moju braću. To je povlastica onih kojima je oprošteno da opraštaju.

28. Čuda su način izbavljenja od straha. Otkrivenje sadrži stanje u kojem je strah već prevaziđen. Čuda su način, a otkrivenje završetak.

29. Čuda su slava Boga u vama. Ona Ga slave nagrađujući Njegova stvorenja sviješću o savršenosti. Ona liječe jer dokidaju poistovjećivanje s tijelom, a promiču poistovjećivanje s duhom.

30. Prepoznajući duh, čuda svrstavaju razine opažanja u pravilan raspored. Duh smještaju u sredinu, gdje se izravno može ostvariti.

31. Čuda trebaju poticati zahvalnost, ne strahopoštovanje. Trebate zahvaliti Bogu za ono što uistinu jeste. Djeca Božja su sveta, a čuda nagrađuju i njihovu svetost, svetost koja se može sakriti ali se nikada ne može izgubiti.

32. Ja potičem sva čuda koja su pravi posrednici. Ona posreduju za vašu svetost i čine vaša opažanja svetim. Smještajući vas izvan fizičkih zakona, uzdižu vas u područje nebeskog poretka. U ovom poretku vi ste savršeni.

33. Čuda vas nagrađuju jer ste vrijedni ljubavi. Ona rastjeruju iluziju o vama samima i u vama bude svjetlo. Ona iskupljuju vaše greške oslobađajući vas vaših noćnih mora. Oslobađanjem uma iz pritvora iluzija, vaša svetost se obnavlja.

34. Čuda obnavljaju prazninu uma. Nadomještajući prazninu uspostavljaju savršenu zaštitu. Snaga duha ne ostavlja prostora uljezima.

35. Čuda su izraz ljubavi, ali ne moraju uvijek biti vidljiva.

36. Čuda su primjeri ispravnog razmišljanja, usklađujući vaša opažanja s istinom kakvu je Bog stvorio.

37. Čudo je ispravak krivog razmišljanja poduzetog s moje strane. Djeluje kao pročišćivač, slama kriva opažanja i uspostavlja prava. To vas smješta pod pravila Pokajanja, gdje su opažanja ljekovita. Dok se to ne dogodi, znanje Božanskog Poretka je nedostupno.

38. Duh Sveti je oruđe čuda. On prepoznaje oboje, Božje stvaranje i vašu iluziju. On odvaja istinu od laži Svojom sposobnošću opažanja cjelovitog.

39. Čudo ispravlja grešku jer Duh Sveti grešku prepoznaje kao nestvarnu i lažnu. Ovo znači isto kao kada bi rekli da prihvaćanjem svjetla tama automatski nestaje.

40. Čudo svakoga prepoznaje kao tvog i mog brata. Ovo je i način opažanja sveopće Božje prisutnosti.

41. Svetost je opazajni sadržaj čuda. Ona ispravlja lažno opažanje oskudice.

42. Glavni doprinos čuda je njihova snaga da vas oslobodi iz lažnog osjećaja izdvojenosti, oskudice i praznine.

43. Čuda izranjaju iz čudesnog stanja uma, odnosno stanja spremnosti za čuda.

44. Čudo je izraz unutarne svijesti Kristove i prihvaćanje Njegovog Pokajanja.

45. Čudo se nikada ne izgubi. Može dotaći mnoge ljude koje niste upoznali i proizvesti promjene u situacijama kojih uopće niste svjesni.

46. Duh Sveti je najviši komunikacijski medij. Čuda ne uključuju ovaj oblik komunikacije jer ona su prolazno komunikacijsko pomagalo. Kada se vratite svom izvornom obliku komunikacije s Bogom, kroz izravnu objavu, potreba za čudima prestaje.

47. Čudo je oruđe učenja koje umanjuje potrebu za vremenom. Ono uspostavlja vremenski okvir izvan uobičajenih zakona vremena. Gledano tako ono je bezvremeno.

48. Čudo je vaše jedino oruđe kojim možete kontrolirati vrijeme. Potpuno ga nadilazi samo otkrivenje, nemajući ništa zajedničko s vremenom.

49. Čuda ne prave razliku među krivim opažanjima. Ona su oruđe ispravljanja pogrešnog opažanja, učinkovita bez obzira na oblik ili veličinu greške. To ih čini uistinu nepristranim.

50. Čudo odobrava što možete sami stvarati, prihvaća ono što je istinito, odbija ono što je lažno i prazno.

II. Otkrivenje, Vrijeme i Čuda

1. Otkrivenje potpuno ali privremeno potiče odgodu sumnje i straha. Ono odražava izvorni oblik komunikacije između Boga i njegovih stvorenja, uključujući i izuzetno osobni smisao stvaranja kojeg ponekad tražimo u fizičkim odnosima. Fizičkom bliskošću to ne možemo postići. Međutim, čuda su iskreno međuljudska, a njihova posljedica je istinska bliskost drugim ljudima. Otkrivenje nas izravno povezuje s Bogom. Čuda nas izravno povezuju s našom braćom. Niti jedno od njih ne potječe iz svijesti, ali i jedno i drugo možemo tek tamo iskusiti. Svijest je stanje koje inducira djelovanje, iako ga ne inspirira. Slobodan si vjerovati u ono što izabereš, a tvoj odabir potvrđuje ono u što vjeruješ.

2. Otkrivenje je duboko osobno i ne može se prevesti u punom značenju. Stoga je bilo kakav pokušaj opisivanja riječima nemoguć. Otkrivenje inducira samo iskustvo. Čuda s druge strane induciraju djelovanje. Sada su ona mnogo korisnija zbog njihove međuljudske prirode. U ovoj fazi učenja činjenje čuda je važno jer je slobodu od straha nemoguće nametnuti. Otkrivenje je neizgovorljivo u pravom smislu riječi jer je ono iskustvo neizrecive ljubavi.

3. Strahopoštovanje treba biti rezervirano za otkrivenje jer se na nj može primijeniti savršeno i ispravno. Ono nije prikladno za čuda jer je stanje strahopoštovanja blagorodno što podrazumijeva da osoba nižeg reda stoji ispred svog Stvoritelja. Ti si savršeno djelo i trebao bi iskusiti strahopoštovanje samo u prisutnosti Stvoritelja savršenosti. Čudo je stoga znak ljubavi među jednakima. Jednaki ne bi smjeli osjećati strahopoštovanje jedni prema drugima jer ono podrazumijeva nejednakost. To je stoga, za mene, neprikladna reakcija. Stariji brat ima pravo na poštovanje zbog svog bogatijeg iskustva; i na poslušnost zbog svoje veće mudrosti. On također ima pravo na ljubav jer je brat i na predanost ako je i sam posvećen. Jedino mi moja predanost daje pravo na tvoju predanost. Ja nemam ništa što ti ne bi mogao postići. Ja nemam ništa što ne dolazi od Boga. Razlika među nama u ovom trenutku jest da ja nemam ništa drugo. To me stavlja u stanje koje je za tebe još uvijek samo mogućnost.

4. "Nitko ne dolazi Ocu nego preko mene" ne znači da sam ja na neki način odvojen ili drugačiji od tebe osim u vremenu, a vrijeme uistinu ne postoji. Ova izjava ima jasnije značenje po vertikalnoj nego po horizontalnoj liniji. Ti stojiš ispod mene, a ja stojim ispod Boga. U procesu "uzdizanja" ja sam više jer bi bez moje prisutnosti udaljenost između Boga i čovjeka bila prevelika da ju prijedeš. Ja premošćujem udaljenost kao tvoj stariji brat s jedne strane i kao Sin Božji s druge. Moja odanost braći stavila mi je u zaduženje Sinstvo koje ja predajem u potpunosti jer ga dijelim. Možda se ovo čini kontradiktornim izjavi "Ja i moj Otac smo jedno", ali u izjavi postoje dvije strane u znak priznanja da je Otac veći.

5. Ja sam neizravno inspirirao otkrivenja jer se nalazim blizu Duhu Svetom i budno pazim na spremnost moje braće za otkrivenje. Tako im ja mogu donijeti više nego bi to mogli oni sami. Duh Sveti posreduje između više i niže komunikacije i pazi da je izravni kanal od Boga do tebe otvoren za otkrivenje. Otkrivenje nije uzajamno. Ono se zbiva od Boga do tebe, ali ne od tebe do Boga.

6. Čudo umanjuje potrebu za vremenom. Na longitudinalnoj ili horizontalnoj razini se doima da prepoznavanje jednakosti članova Sinstva uključuje gotovo beskrajno vrijeme. Međutim, čudo ima za posljedicu nagli pomak od horizontalne prema vertikalnoj percepciji. Stoga se umeće interval u kojem se onaj koji daje i onaj koji prima pojavljuju mnogo dalje u vremenu nego što bi inače bili. Tako čudo ima jedinstveno svojstvo dokidanja vremena u tolikoj mjeri da vremenski interval kojeg premošćuje čini nepotrebnim. Nema odnosa između vremena trajanja čuda i vremena koje čudo pokriva. Čudo zamjenjuje učenje za koje bi možda bile potrebne tisuće godina i čini to temeljnim prepoznavanjem savršene

jednakosti onoga koji daje i onoga koji prima, na kojem čudo počiva. Čudo skraćuje vrijeme tako da ga lomi, poništavajući na taj način određene vremenske intervale. Međutim, to čini unutar većeg vremenskog slijeda.

III. Pokajanje i Čuda

1. Ja sam zadužen za postupak pokajanja, kojeg sam se prihvatio započeti. Kada ponudiš čudo nekom od moje braće, činiš to sebi i meni. Razlog zbog kojeg dolaziš pred mene jest taj što ja ne trebam čuda radi vlastitog pokajanja, već ja stojim na kraju u slučaju da privremeno ne uspiješ. Moje sudjelovanje u pokajanju je poništavanje svih grešaka koje ne bi mogao drugačije ispraviti. Kada ozdraviš toliko da možeš prepoznati svoje izvorno stanje, i sam prirodno postaješ dijelom pokajanja. Kako dijeliš moju nevoljkost prihvaćanja greške u sebi i drugima, trebaš se pridružiti velikoj križarskoj vojni kako bi ju ispravio. Moć činjenja čuda pripada tebi. Ja ću se pobrinuti za povoljnu zgodu, a ti moraš biti spreman i voljan. Činjenje čuda uvjerit će te u sposobnost, jer uvjerenost dolazi kroz postignuće. Sposobnost je mogućnost, postignuće je njen izraz, a pokajanje, kao prirodno zanimanje djece Božje jest cilj.

2. "Nebo i zemlja će odumrijeti" znači da oni više neće postojati kao odvojena stanja. Moja riječ, koja je uskrsnuće i život neće umrijeti jer je život vječan. Ti si djelo Božje i njegovo djelo je u potpunosti ljupko i voljeno. Ovako čovjek treba misliti o sebi u svom srcu, jer to je što on jest.

3. Oni koji opraštaju su sredstva pokajanja. Budući ispunjeni duhom, oni zauzvrat opraštaju. Oni koji su već oslobođeni moraju se pridružiti oslobađanju svoje braće, jer to je plan pokajanja. Čuda su način na koji se duše koje služe Svetom Duhu sjedinjuju sa mnom radi spasenja ili oslobađanja svih Božjih stvorenja.

4. Ja sam jedini koji može sveobuhvatno činiti čuda, jer ja jesam pokajanje. Ti u pokajanju imaš ulogu koju ti ja propisujem. Upitaj me kakva Čuda trebaš činiti. To će ti prištedjeti nepotreban napor, jer ćeš djelovati pod izravnom komunikacijom. Bezlična priroda čuda je osnova, jer mi ona omogućava usmjeravanje njene primjene; pod mojim vodstvom čuda vode do uzvišenog osobnog iskustva otkrivenja. Vodič ne kontrolira ali on upravlja i na tebi je da ga slijediš. "Ne dovedi nas u napast" znači "Priznaj svoje grijehе i odaberi njihovo napuštanje slijedeći moje vodstvo."

5. Greška ne može uistinu prijetiti istini, koja joj se uvijek može oduprijeti. Jedino je greška uistinu ranjiva. Slobodan si uspostaviti svoje kraljevstvo tamo gdje vidiš da odgovara, ali ispravan je izbor neizbježan ukoliko se prisjetiš ovoga:

*Duh je zauvijek u stanju milosti.
Tvoja stvarnost je tek duh.
Stoga si u stanju milosti zauvijek.*

Pokajanje odrješuje sve grijehе u ovom pogledu i tako iskorjenjuje izvor straha. Kad god iskusiš Božje umirivanje kao prijatnu to je uvijek stoga što braniš zametnutu ili krivo usmjerenu vjernost. Kada to projiciraš drugima ti ih zatvaraš, ali samo u tolikoj mjeri koliko pojačavaš grijehе koje su oni već počinili. To ih čini ranjivima na iskrivljenja drugih, jer je i njihova percepcija njih samih iskrivljena. Čudotvorac ih može samo blagosloviti i tako odriješiti njihova iskrivljenja i osloboditi ih iz zatvora.

6. Reagiraš na ono što opažaš; kako opažaš tako ćeš se i ponašati. Zlatno pravilo traži od tebe da činiš drugima kako bi htio da oni čine tebi. To znači da percepcija s obje strane mora biti ispravna. Zlatno pravilo je pravilo odgovarajućeg ponašanja. Ne možeš se ponašati odgovarajuće ukoliko ne uočavaš ispravno. Budući ste ti i tvoj susjed ravnopravni članovi jedne obitelji, kako jedan i drugi opažate tako ćete i činiti. Treba pogledati iz percepcije svoje vlastite nepovredivosti u nepovredivost drugih.

7. Čuda izrastaju iz uma onih koji su za njih spremni. Ujedinivši se taj um odlazi k svakome, čak i bez svjesnosti samog čudotvorca. Priroda čuda je bezlična jer je i samo pokajanje jedno, koje povezuje sva bića s njihovim Stvoriteljem. Kao izraz onoga što zaista jesi, čudo stavlja um u stanje milosti. Um tada

prirodno pozdravlja Domaćina iznutra i stranca izvana. Kada uvedeš stranca, on postaje tvoj brat.

8. Nije tvoja briga što čuda djeluju na tvoju braću, a da ti to ne prepoznaješ. Čudo će uvijek blagosloviti tebe. Čuda koja se od tebe ne traže neće izgubiti svoju vrijednost. Ona su još uvijek izraz tvog vlastitog stanja milosti, ali aspekt djelovanja čuda kontroliram ja jer sam ja u potpunosti svjestan cijelog plana. Bezlična priroda sklonosti čudima osigurava tvoju milost, no samo sam ja u poziciji znati gdje ona može biti podarena.

9. Čuda su selektivna samo u smislu da su upravljena prema onima koji ih mogu upotrijebiti za sebe. Budući je neizbježno da će ih oni proširiti i na ostale, snažni lanac pokajanja postaje sjedinjen. Međutim, ova selektivnost ne uzima nikako u obzir veličinu samog čuda, jer pojam veličine postoji u ravni koja sama po sebi nije stvarna. Budući da čudo ima za cilj obnavljanje svjesnosti stvarnosti, ne bi bilo od koristi da je vezano zakonima koji upravljaju grijehom kojeg treba ispraviti.

IV. Bijeg iz Tame

1. Bijeg iz tame uključuje dvije faze; prvo, priznanje da tama ne može ništa sakriti. Posljedica ovog koraka obično je strah. Drugo je priznanje da nema ništa što bi htio sakriti čak i da možeš. Ovaj korak donosi bijeg od straha. Kada postaneš voljan ništa ne skrivati, bit ćeš ne samo voljan ući u zajednicu već ćeš također razumjeti mir i užitak.

2. Svetost se nikada ne može uistinu sakriti u tami, ali o tome se možeš zavaravati. Ova varka čini te bojažljivim; u svom srcu razumiješ da to jest varka i ulažeš ogroman napor kako bi uspostavio njenu stvarnost. Čudo smješta stvarnost gdje joj je mjesto. Stvarnost pripada samo duhu, a čudo priznaje samo istinu.

Ono tako raspršuje iluzije o sebi i stavlja te u zajednicu sa sobom i Bogom. Čudo ujedinjuje u pokajanju stavljaajući um u službu Svetog Duha. Tako uspostavlja ispravno djelovanje uma i ispravlja njegove grijehe, koji su samo nedostatak ljubavi. Tvoj um može biti zaposjednut iluzijama, ali duh je vječno slobodan. Ukoliko um opaža bez ljubavi, on opaža praznu školjku i nije svjestan duha koji boravi unutra. Ali pokajanje vraća duh na njegovo pravo mjesto. Um koji služi duhu je neranjiv.

3. Tama je nedostatak svjetla kao što je grijeh nedostatak ljubavi. On nema vlastitih jedinstvenih osobina. To je primjer oskudnog vjerovanja iz kojeg slijedi samo grijeh. Istine uvijek ima u obilju. Oni koji opažaju i priznaju da imaju sve nemaju nikakvih potreba. Cilj pokajanja je vratiti sve tebi ili tvojoj svjesnosti. Sve ti je dano u trenutku stvaranja, baš kao i svima ostalima.

4. Praznina prouzročena strahom mora biti zamijenjena opraštanjem. To znači kada se u Bibliji kaže: "Smrt ne postoji."; kako bih mogao pokazati da smrt ne postoji. Došao sam izvršiti zakon ponovno ga tumačiti. Sam zakon, ukoliko ga pravilno razumijemo, nudi samo zaštitu. Oni koji još nisu promijenili svoj stav unijeli su u nj koncept "paklene vatre". Uvjeravam vas da ću svjedočiti za svakoga tko mi to dopusti i u mjeri u kojoj mi dopusti. Tvoje svjedočenje pokazuje tvoju vjeru i tako ju snaži. Oni koji svjedoče za mene izražavaju, kroz svoja čuda, kako više ne vjeruju u gubitak već u obilje za koje znaju da im pripada.

V. Potpunost i Duh

1. Čudo je slično tijelu u smislu da su oboje pomagala pri učenju koji olakšavaju stanje u kojem će postati nepotrebni. Kada se dosegne izvorno stanje izravne komunikacije duha, ni tijelo ni čudo više neće služiti svojoj svrsi. Međutim, dok vjeruješ da jesi u tijelu možeš izabrati između neljubljenosti i čudesnih kanala izražavanja. Možeš biti prazna školjka ali ne možeš baš ništa ne izražavati. Možeš čekati, odlagati, paralizirati se, ili smanjiti svoju kreativnost gotovo na nulu. Ali ne možeš ju ukinuti. Možeš uništiti svoje sredstvo komunikacije ali ne i svoj potencijal. Ti nisi stvorio sebe.

2. Osnovna odluka osoba sklonih čudima je da ne čekaju na vrijeme dulje nego li je to potrebno.

Vrijeme može trošiti kao što može biti i uzalud potrošeno. Čudotvorac stoga rado prihvaća faktor kontrole vremena. On prepoznaje da svaki lom u vremenu donosi svakog od nas bliže konačnom oslobađanju od vremena, u kojem su Sin i Otac jedno. Jednakost ne podrazumijeva jednakost u ovom trenutku. Kada svatko shvati da posjeduje sve, pojedinačni doprinosi Sinstvu više neće biti potrebni.

3. Kada pokajanje bude završeno, svi će talenti biti podijeljeni među svim sinovima Božjim. Bog nije pristran. Sva njegova djeca imaju njegovu potpunu ljubav i svi njegovi darovi slobodno su darovani svima jednako. "Primi i postat ćeš kao mala djeca" znači da ukoliko ne priznaš u potpunosti svoju potpunu ovisnost o Bogu, ne možeš znati pravu moć Sina u njegovom istinskom odnosu s Ocem. Posebnost Božjih Sinova ne potječe od isključenja već od uključenja. Sva moja braća su posebna. Ukoliko vjeruju da su lišeni nečega, njihova percepcija postaje iskrivljena. Kada do toga dođe čitava obitelj Božja, ili Sinstvo je oštećeno u svojim odnosima.

4. Konačno, svaki član Božje obitelji mora se vratiti. Čudo ga zove da se vrati jer ga ono blagoslivlja i slavi, iako je on sam možda odsutan duhom. "Bogu se ne ruga." nije upozorenje već umirivanje. Bogu bi se moglo rugati kada bi nekom od njegovih stvorenja nedostajalo nepovredivosti. Stvaranje je cjelovito, a oznaka potpunosti je nepovredivost. Čuda su potvrde Sinstva, što je stanje ispunjenja i obilja.

5. Što je istinito, vječno je, i ne može promijeniti niti biti promijenjeno. Duh je stoga nepromjenjiv jer je već savršen, ali um može birati što želi služiti. Jedino ograničenje njegovog izbora je nemogućnost služenja dva gospodara. Ukoliko izabere činiti upravo to, um može postati sredstvo preko kojeg će duh stvarati u cijelosti svog vlastitog stvaranja. Ukoliko tako čini, ali ne svojom voljom, on zadržava svoj stvaralački potencijal ali se stavlja pod kontrolu tiranije a ne Autoriteta. Posljedica toga je zatvaranje, jer su takve naredbe tirana. Promijeniti mišljenje znači staviti se na raspolaganje istinskog Autoriteta.

6. Čudo je znak da me je um izabrao da ga vodim u službu Kristovu. Odabir praćenja Krista ima za prirodnu posljedicu obilje Krista. Sve plitko korijenje treba iskorijeniti, jer nije dovoljno duboko da bi te održavalo. Iluzija da se plitko korijenje može dublje ukorijeniti te tako postati čvršće je jedno od iskrivljenja na kojima počiva protivnost Zlatnog Pravila. Kada odustanemo od ovih lažnih potporanja privremeno osjećamo poremećenu ravnotežu. Međutim, ništa nije manje stabilno od naopako okrenute orijentacije. Niti može išta što te drži okrenutog naglavce voditi ka povećanoj stabilnosti.

VI. Iluzija Potreba

1. Vi koji želite mir možete ga pronaći jedino potpunim opraštanjem. Nitko nije ništa naučio ukoliko nije želio učiti i na neki način vjeruje da mu je to potrebno. I dok u Božjem stvaranju ne postoji manjak on je vrlo uočljiv u onom što ti činiš.

To je ustvari osnovna razlika. Nedostatak podrazumijeva da bi ti bilo bolje u stanju koje se na neki način razlikuje od onog u kojem jesi. Do "razdvajanja" (što je ustvari značenje "pada") ništa nije nedostajalo. Potrebe uopće nisu postojale. One nastaju samo kada se nečega lišavaš. Ti djeluješ prema određenom uspostavljenom redu potreba. To povratno ovisi o tvojoj percepciji o tome što si.

2. Osjećaj razdvajanja od Boga je jedini nedostatak koji uistinu trebaš ispraviti. Taj osjećaj razdvajanja nikada se ne bi pojavio da nisi iskrivio svoju percepciju istine i tako opažao sebe kao onog kojem nešto nedostaje. Ideja o redu potreba se pojavila kada si napravio ovu osnovnu grešku i tako se podijelio na razine s različitim potrebama. Kada se integriraš postaješ jedno i prema tome i tvoje potrebe postaju jedno. Ujedinjene potrebe vode do ujedinjenog djelovanja jer tako nastaje nedostatak sukoba.

3. Ideja o redu potreba koja slijedi iz izvorne greške da se čovjek može odvojiti od Boga zahtijeva ispravljanje na svojoj razini prije nego greška opažanja razina uopće može biti ispravljena. Ne možeš se ponašati učinkovito dok djeluješ na različitim razinama. Međutim, dok je tako, ispravljanje treba uvoditi vertikalno, od dolje prema gore. To je stoga što smatraš da živiš u prostoru u kojem pojmovi kao što su "gore" i "dolje" imaju značenje. Konačno, prostor je jednako bez značenja kao i vrijeme. I jedno i drugo

su tek uvjerenja.

4. Stvarna svrha ovog svijeta je iskoristiti ga kako bismo ispravili svoje nevjerovanje. Nikada ne možeš sam kontrolirati djelovanje straha, jer si strah stvorio sam i vjeruješ u ono što si stvorio. U stavu, no ne i u sadržaju podsjećaš na Stvoritelja, koji ima beskonačnu vjeru u svoja stvorenja jer ih je On stvorio. Iz vjerovanja nastaje prihvaćanje postojanja. Zbog toga možeš vjerovati u nešto što nitko drugi ne smatra istinitim. No, to je istina za tebe jer si ju ti stvorio.

5. Svi aspekti straha su lažni jer ne postoje na stvaralačkoj razini, pa, stoga uopće ne postoje. Koliko si voljan podvrgnuti svoja vjerovanja ovom testu toliko su tvoje percepcije ispravljene. U biranju između lažnog i istinitog čudo proizlazi iz ovih stihova.

*Savršena ljubav izbacuje strah.
Ukoliko postoji strah
Onda nema savršene ljubavi.*

Ali;

*Postoji samo savršena ljubav.
Ukoliko postoji strah,
On stvara stanje koje ne postoji.*

Vjeruj i bit ćeš slobodan. Samo Bog može uspostaviti ovo rješenje i ovo vjerovanje je Njegov dar.

VII. Iskrivljenje Pokretačke Sile Čuda

1. Iskrivljene percepcije stvaraju gusti pokrov preko pokretačke sile čuda što otežava put do tvoje svjesnosti. Zamjena impulsa čuda i fizičkih impulsa je glavni razlog iskrivljenja percepcije. Fizički impulsi su krivo usmjereni impulsi čuda. Svi stvarni užici dolaze od vršenja Božje želje. To je stoga što ne čineći tako niječemo sebe. Nijekanje Sebe rezultira iluzijama, a ispravljanje grešaka donosi oslobođenje od njih. Nemoj se zavaravati vjerujući da možeš biti u miru s Bogom ili svojom braćom preko vanjskog.

2. Dijete Božje, stvoren si da stvaraš dobro, lijepo i sveto. Nemoj to zaboraviti. Ljubav Božja, još neko vrijeme, mora se izražavati od jednog tijela do drugog, jer je vizija još uvijek toliko nejasna. Svoje tijelo najbolje možeš iskoristiti tako da ti pomogne povećati percepciju kako bi mogao postići stvarnu viziju, za koju je fizičko oko nesposobno. Jedina istinska korist tijela jest učenje kako to činiti.

3. Fantazija je iskrivljeni oblik vizije. Fantazije bilo koje vrste su iskrivljenja, jer one uvijek uključuju iskrivljenu percepciju stvarnosti. Djelovanja koja potječu iz iskrivljenja su doslovno reakcije onih koji ne znaju što rade. Fantazija je pokušaj kontroliranja stvarnosti prema lažnim potrebama. Ukoliko iskriviš stvarnost na bilo koji način uočavat ćeš pogubno. Fantazije su način stvaranja lažnih asocijacija i pokušaja dobivanja užitka iz njih. No, iako možeš opažati lažne asocijacije, one nikada ne mogu postati stvarnost osim samo za tebe. Vjeruješ u ono što činiš. Ukoliko ponudiš čuda bit ćeš jednako jak u svom vjerovanju u njih. Snaga tvog uvjerenja će podržati vjerovanje onoga koji prima čudo. Fantazije postaju potpuno nepotrebne jer, u potpunosti zadovoljavajuća, priroda stvarnosti postaje očigledna i onom tko daje i onome tko prima čudo. Stvarnost je "izgubljena" kroz prisvajanje, što stvara tiraniju. Dok i jedan "rob" bude hodao zemljom, tvoje oslobođenje nije potpuno. Potpuno obnavljanje Sinstva je jedini cilj onih koji su skloni čudima.

4. Ovo je poduka o vježbanju uma. Svako učenje uključuje pažnju i proučavanje na određenoj razini. Neki od kasnijih dijelova poduke počivaju pretežno na ovim ranijim dijelovima, a da ne bi zahtijevali pažljivije proučavanje. Također ćeš ih trebati za pripremu. Bez toga, možeš se previše preplašiti onog što treba doći, a da bi to konstruktivno iskoristio. Međutim, dok budeš proučavao ove ranije dijelove, počet ćeš uvidati neke od implikacija koje će biti objašnjene kasnije.

5. Čvrsti temelj je nužan zbog zabune između straha i strahopoštovanja o kojoj sam već ranije govorio i koja se često čini. Rekao sam da je strahopoštovanje neprikladno u vezi sa Sinovima Božjim, jer ne bi trebao osjećati strahopoštovanje u prisutnosti sebi jednakih. Međutim, također je bilo naglašeno da je strahopoštovanje prikladno u prisutnosti svog Stvoritelja. Pažljivo sam pojasnio svoju ulogu u pokajanju, a da je pritom nisam niti precijenio niti podcijenio. Također pokušavam učiniti isto s vašim ulogama. Naglasio sam da strahopoštovanje nije prikladna reakcija prema meni zbog naše prirodene jednakosti. Neki od kasnijih koraka na tom putu, međutim, uključuju mnogo izravniji pristup Samom Bogu. Ne bi bilo mudro krenuti tim koracima bez pažljive pripreme, ili će strahopoštovanje biti pomiješano sa strahom, a iskustvo će biti više traumatično nego blaženo. Konačno, liječenje je od Boga. Sredstva su vam pažljivo objašnjena. Otkrivenje nam ponekad može pokazati kraj, ali da bi ga mogli doseći potrebna su nam sredstva.

POGLAVLJE 2

ODVOJENOST I POKAJANJE

I. Porijeklo Razdvajanja

1. Proširenje je osnovni Božji aspekt kojeg je podario svom Sinu. U stvaranju Bog se proširio na Svoja stvorenja i prožeo ih željom za stvaranjem. Ne samo da ste stvoreni potpuno, vi ste stvoreni savršeni. U vama nema praznine. Kreativni ste zbog sličnosti sa svojim Stvoriteljem. Niti jedno Božje dijete ne može izgubiti ovu sposobnost jer je ona urođena u onome što jest, ali ju može koristiti neprikladno, kroz projekcije. Neprikladno korištenje proširenja, ili projekcija, javlja se kada vjerujete da u vama postoji praznina ili nedostatak koje možete ispuniti svojim idejama umjesto istinom. Ovaj postupak uključuje slijedeće korake:

Prvo, vjerujete da svojim umom možete promijeniti ono što je stvorio Bog.

Drugo, vjerujete da savršeno može postati nesavršeno ili manjkavo.

Treće, vjerujete da možete iskriviti Božje stvaranje, uključujući i sebe.

Četvrto, vjerujete da možete stvoriti sebe i da smjer vašeg stvaranja ovisi o vama.

2. Ova povezana iskrivljenja slika su onoga što se uistinu dogodilo u odvajanju, ili "skretanju u strah". Ništa takvo nije postojalo prije razdvajanja, niti uistinu postoji i sada. Sve što je Bog stvorio Njemu je nalik. Proširenje kavo je ostvario Bog slično je unutarnjem sjaju kojeg djeca Očeva na nasljeđuju od njega. Njegov stvarni izvor dolazi iznutra. To je istina, kako za Sina tako i za Oca. U tom smislu stvaranje uključuje i Božje stvaranje Sina i stvaranje Sina nakon što su mu izliječene misli. Za to je potrebno da Bog podari Sinu slobodnu volju, jer svako djelo ispunjeno ljubavlju je slobodno podareno u neprekidnom nizu u kojem su svi aspekti istog reda.

3. Rajski Vrt ili stanje prije razdvajanja bio je stanje svijesti u kojem ništa nije bilo potrebno. Kada je Adam poslušao "laži zmije", sve što je čuo bila je neistina. Vi ne trebate i dalje vjerovati u ono što nije istinito ukoliko to sami ne izaberete. Sve to može nestati doslovno u tren oka jer je riječ samo o pogrešnoj percepciji. Ono što vidimo u snovima čini nam se vrlo stvarnim. A ipak Biblija govori da je na Adama pao težak san, a nigdje se ne spominje njegovo buđenje. Svijet još nije iskusio opsežno ponovno buđenje ili ponovno rođenje. Takvo ponovno rođenje je nemoguće sve dok i dalje stvarate projekcije ili loša djela. Međutim, ono još uvijek postoji unutar vas u opsegu kojem je Bog proširio Svoj Duh na vas. U stvarnosti to je vaš jedini izbor, jer ste dobili slobodnu volju kako bi uživali u stvaranju savršenog.

4. Svaki strah se može do kraja svesti na osnovno, pogrešno opažanje kako ste sposobni prisvojiti snagu Boga. Naravno da ne možete niti ste to ikada mogli učiniti. Ovo je istinski temelj vašeg bijega od straha. Bijeg će vam donijeti prihvaćanje Pokajanja koje vam omogućava razumjeti kako se vaše greške ustvari nikada nisu dogodile. Tek nakon što je na Adama pao težak san, on je mogao doživjeti noćne more. Ukoliko naglo upalimo svjetlo dok netko sanja strašan san, on će ga najprije protumačiti kao dio sna i bojati ga se. Međutim, kada se probudi, ispravno će uvidjeti da je svjetlo bilo oslobođenje od sna, kojeg više neće smatrati stvarnošću. Oslobođenje ne ovisi o iluzijama. Znanje koje osvjetljava vas oslobađa i jasno pokazuje da ste slobodni.

5. U kakve god laži vjerovali, čudo ne mari za njih, jer ono podjednako lakoćom može izliječiti bilo koju od njih. Ono ne pravi razliku među pogrešnim opažanjima. Njegova jedina briga je razlikovanje istine s jedne strane i pogreške s druge. Može izgledati da su neka čuda veća od drugih. No, prisjetimo se prvog principa u ovom tečaju: nema pojma teškoće u čudima. U stvarnosti vi ste savršeno nedodirljivi za sve oblike nedostatka ljubavi. Oni mogu biti usmjereni od vas i od drugih, od vas drugima, ili od drugih vama. Mir je u vama. Ne možete ga naći vani. Bolest je oblik vanjskog traženja. Zdravlje je unutarnji mir. On vam omogućava da ostanete nepotreseni nedostatkom ljubavi izvana i sposobnim, prihvativši čuda, u drugima ispravljati stanja koja nastaju zbog nedostatka ljubavi.

II. Pokajanje kao Obrana

1. Vi možete učiniti što god zatražim. Tražio sam da činite čuda i objasnio da su čuda prirodna, ozdravljajuća i univerzalna. Nema ništa što ona ne bi mogla učiniti, ali se ne mogu činiti u duhu sumnje i straha. Kada se nečega bojite, priznajte moć toga da vas povrijedi. Prisjetite se da se na mjestu gdje vam se nalazi srce, nalazi i vaše blago. Vjerujete u ono što cijenite. Ako se bojite, krivo procjenjujete. Tako će vaše razumijevanje neizbježno krivo procjenjivati i, poklanjajući svim mislima jednaku snagu, neminovno ćete uništiti mir. Zbog toga Biblija govori o "miru Božjem koji nadilazi razumijevanje." Taj mir ne mogu potresti greške bilo koje vrste. Mir poriče mogućnost bilo čemu što nije od Boga da djeluje na vas. To je pravilno korištenje poricanja. Ono nam ne služi za skrivanje, već za ispravljanje pogrešaka. Ono izvlači pogreške na svjetlost, a budući su pogreška i tama isto, pogreška se automatski ispravlja.

2. Istinsko poricanje je moćno zaštitno sredstvo. Možete i trebate poricati vjerovanje da vas greška može povrijediti. Takva vrsta poricanja nije sakrivanje već ispravljanje. Vaše ispravno razmišljanje ovisi o tome. Poricanje greške je moćna obrana istine, ali poricanje istine će rezultirati lošim djelima, projekcijom ega. U službi ispravnog razmišljanja, poricanje greške oslobađa um i ponovno uspostavlja slobodu volje. Kada je volja uistinu slobodna ona ne može pogrešno stvarati jer prepoznaje jedino istinu.

3. Možete braniti istinu kao i pogrešku. Lakše je razumjeti sredstva nakon što čvrsto uspostavite cilj procjenjivanja. To je pitanje svrhe. Svatko brani svoje blago i automatski će tako činiti. Prava su pitanja - Što gomilate i Koliko to cijenite? Kada jednom naučite baviti se ovim pitanjima i uvedete ih u sva svoja djelovanja, nećete imati mnogo problema u pojašnjavanju sredstava. Sredstva su na raspolaganju kad god ih zatražite. Međutim, ukoliko taj korak ne protegnete pretjerano, možete uštedjeti na vremenu. Ispravan fokus će ga neizmjereno skratiti.

4. Pokajanje je jedina obrana koja se ne može koristiti za uništenje jer nije sredstvo koje ste vi stvorili. Princip Pokajanja postojao je zapravo mnogo prije nego što je ono samo započelo. Princip je bio ljubav, a Pokajanje čin ljubavi. Prije razdvajanja nisu bila potrebna djelovanja, jer nije postojalo vjerovanje u prostor i vrijeme. Tek nakon razdvajanja je nastao plan Pokajanja i stanja potrebnih za njegovo izvršenje. Tada je zatrebala toliko veličanstvena obrana da se ne može zloupotrijebiti, iako ju se može odbiti. Međutim, odbijanje ju ne može pretvoriti u oružje za napad, što je prirodna osobina ostalih vrsta obrane. Pokajanje tako postaje jedina obrana koja nije dvosjekli mač. Ono može samo liječiti.

5. Pokajanje je bilo ugrađeno u vjerovanje o prostoru i vremenu kako bi postavilo granicu potrebe vjerovanja samog i konačno učinilo učenje potpunim. Pokajanje je zadnja lekcija. Samo učenje, baš kao i učionice u kojima se ono odvija je privremeno. Sposobnost učenja nema vrijednosti kada promjena više nije potrebna. Oni koji su vječno kreativni nemaju više što naučiti. Vi možete učiti kako bi poboljšali svoje percepcije i možete postati sve bolji i bolji učenik. To će vas voditi sve bliže i bliže skladu sa Sinstvom; ali samo Sinstvo je savršena kreacija, a savršenstvo se ne može stupnjevati. Učenje ima smisla samo dok vjerujemo u razlike.

6. Evolucija je proces u kojem se naizgled krećemo od jednog stupnja do slijedećeg. Ispravljamo svoje prethodne pogrešne korake koračajući dalje. Ovaj postupak je ustvari nerazumljiv u vremenskim terminima jer se vraćamo idući naprijed. Pokajanje je sredstvo pomoću kojeg se možete osloboditi od prošlosti krećući se prema naprijed. Ono poništava vaše prošle pogreške i na taj način ne trebate opozivati svoje korake, tj. ne napredovati do svog povratka. U tom smislu, Pokajanje štedi vrijeme, ali, baš kao i čuda, ono mu služi, no ne ukida ga. Sve dok postoji potreba za Pokajanjem, postoji i potreba za vremenom. Pokajanje kao dovršeni plan ima jedinstveni odnos prema vremenu. Pokajanje je potpuno, no njegove različite faze nastavljaju se u vremenu, a cjelokupno Pokajanje nalazi se na kraju vremena. U tom trenutku izgrađen je most povratka.

7. Pokajanje je potpuna predanost. Još uvijek možete misliti da je ono povezano s gubitkom, greška koju na ovaj ili onaj način čine svi razdvojeni Sinovi Božji. Teško je povjerovati da je obrana koja ne može napasti najbolja obrana. Upravo to znači kada kažemo: "Slabi će naslijediti zemlju." Oni će ju

doslovno preuzeti zbog svoje snage. Dvosmjerna obrana je prirodno slaba upravo stoga što ima dva kraja i može se neočekivano okrenuti protiv vas. Ta mogućnost može se kontrolirati jedino čudima. Čudo pretvara obranu Pokajanja u vašu istinsku zaštitu; kako postajete sigurniji tako dobivate svoj prirodni dar da štitite ostale, priznavajući sebe kao brata i Sina u jednom.

III. Božji Oltar

1. Pokajanje možete prihvatiti unutar sebe samo oslobađanjem unutarnjeg svijetla. Od trenutka razdvajanja obrana se koristila uglavnom za obranu od Pokajanja i održavanje razdvajanja samog. To se općenito uočava u potrebi da se zaštititi tijelo. Mnoge fantazije tijela kojima je zaokupljen um nastaju iz iskrivljenog vjerovanja da se tijelo može koristiti kao sredstvo za postizanje "Pokajanja". Ako tijelo promatramo kao hram to je tek prvi korak u ispravljanju ove iskrivljene slike, jer se tako mijenja samo jedan njen dio. Ovime se priznaje da je Pokajanje u fizičkom smislu nemoguće. Međutim, sljedeći korak je razumjeti da hram uopće nije struktura. Njegova istinska svetost nalazi se u unutarnjem oltaru oko kojeg je struktura sagrađena. Naglašavanje prekrasnih struktura označava strah od Pokajanja i nevoljkost da se dosegne sam oltar. Stvarna ljepota hrama ne može se vidjeti fizičkim okom. Duhovni vid, s druge strane, uopće ne može vidjeti strukturu jer je to savršeno gledanje. Međutim, njime se savršeno jasno može vidjeti oltar.

2. Zbog savršene učinkovitosti Pokajanje pripada u središte unutarnjeg oltara, gdje poništava razdvajanje i vraća cjelovitost svijesti. Prije razdvajanja strah nije mogao povrijediti um, jer straha nije ni bilo. I razdvajanje i strah su loša dijela koje treba poništiti kako bi obnovili hram i otvorili oltar za primanje Pokajanja. Tako se razdvajanje liječi usađivanjem jedine učinkovite obrane od misli o razdvajanju što vas čini savršeno neranjivim.

3. Samo je pitanje vremena kada će svi prihvatiti Pokajanje. Možda se ovo čini kontradiktorno slobodnoj volji, jer je konačna odluka neizbježna, ali nije tako. Možete oklijevati i sposobni ste za dugotrajna odgađanja, ali ne možete se potpuno udaljiti od svog Stvoritelja koji je postavio granice mogućnosti stvaranja loših djela. Zatvorena volja stvara situaciju koja u krajnosti postaje nepodnošljiva. Tolerancija boli može biti visoka, ali nije bez granica. Na kraju svatko počinje priznavati, koliko god nejasno, da mora postojati bolji način. Kako se to priznavanje sve čvršće uspostavlja, ono postaje prekretnica. Ponovno se budi duhovna vizija, a istovremeno slabi ulaganje u fizički vid. Zamjenu ulaganja na dvije razine opažanja obično doživljavamo kao sukob koji može postati vrlo bolan. Ali rezultat je pouzdan kao i Bog.

4. Duhovna vizija doslovno ne može vidjeti pogrešku i jedino traži Pokajanje. Sva rješenja koja traži fizičko oko rastvaraju se. Duhovna vizija gleda iznutra i odmah prepoznaje da je oltar bio oskvrnut i da ga treba popraviti i zaštititi. Savršeno svjesna ispravne obrane ona nadilazi sve ostale, tražeći istinu iza grešaka. Snagom svoje vizije ona dovodi um u svoju službu. Tako se ponovno uspostavlja moć uma i čini ga nesposobnim za toleriranje odlaganja, shvaćajući da tako samo nepotrebno dodaje bol. Kao posljedica, um postaje izuzetno osjetljiv na ono što je nekada smatrao manjim ometanjima i nelagodom.

5. Djeca Božja imaju pravo na savršenu ugodu koja dolazi iz savršenog povjerenja. Dok to ne postignu, gube sebe i svoje istinske stvaralačke snage u beskorisnim pokušajima da si ugode neprikladnim sredstvima. Ali stvarna sredstva već postoje i nije potreban nikakav napor s njihove strane. Pokajanje je jedini dar koji zaslužuje biti ponuđen na oltaru Božjem zbog vrijednosti samog oltara. On je stvoren savršenim i u potpunosti zaslužuje primiti savršenstvo. Bog i Njegova djela u potpunosti ovise jedni o drugima. On ovisi o njima jer ih je stvorio savršenima. On im je dao Svoj mir kako ih ništa ne bi moglo potresti i zavarati. Kada se bojite, vi ste ustvari prevareni i vaš um ne može služiti Duhu Svetom. To vas izglednijuje jer vam je uskraćen kruh svagdašnji. Bog je usamljen bez svojih Sinova, a oni su usamljeni bez Njega. Oni moraju naučiti promatrati svijet kao sredstvo za liječenje razdvajanja. Pokajanje je jamstvo da će na kraju uspjeti.

IV. Liječenje kao Oslobođanje od Straha

1. Ovdje je naglasak na liječenju. Čudo je sredstvo, Pokajanje je princip, a liječenje rezultat. Govoriti o "čudu izlječenja" znači nepodesno kombinirati dva reda stvarnosti. Liječenje nije čudo. Pokajanje ili konačno čudo je lijek, a bilo koja vrsta izlječenja je rezultat. Nevažno je na koju vrstu pogreške se primjenjuje Pokajanje. Svako liječenje u svojoj biti je oslobođanje od straha. Da bi ga mogli poduzeti ne smijete se bojati. Strah je taj koji vam priječi razumijevanje izlječenja.

2. Glavni korak u planu Pokajanje je poništiti pogrešku na svim razinama. Bolest ili "ne-ispravno-razmišljanje" je posljedica zbrke o razinama, jer ona uvijek izaziva vjerovanje kako ono što je naopako na jednoj razini može negativno djelovati na drugu. Smatramo da su čuda sredstvo ispravljanja ove zbrke, jer sve pogreške valja ispraviti na razini u kojoj se javljaju. Samo um može pogriješiti. Tijelo može djelovati pogrešno samo kada odgovara na pogrešne misli. Tijelo ne može stvarati, a uvjerenje da može, što je osnovna pogreška, stvara sve fizičke simptome. Fizička bolest predstavlja vjerovanje u magiju. Cjelokupno iskrivljenje iz kojeg je nastala magija, počiva na vjerovanju da tvar ima kreativnu sposobnost koju um ne može kontrolirati. Ova pogreška može se pojaviti u dva oblika: može se vjerovati da um može pogrešno stvarati u tijelu, ili da tijelo može pogrešno stvarati u umu. Kada shvatimo da um, jedina razina stvaranja, ne može stvarati izvan sebe, ne javlja se niti jedna vrsta zbrke.

3. Jedino um može stvarati jer je duh već stvoren, a tijelo je samo sredstvo učenja za um. Sredstva učenja nisu lekcije po sebi. Njihova je svrha samo olakšati učenje. Najgore što pogrešna upotreba sredstava učenja može učiniti je da ne uspije olakšati učenje. Ona nemaju moć dovesti do stvarnih pogrešaka u učenju. Tijelo, ako ga pravilno razumijemo, dijeli nepovredivost Pokajanja na dvostruku primjenu. To nije stoga što je tijelo čudo, već zato što ono nije po sebi otvoreno za pogrešna tumačenja. Tijelo je samo dio vašeg iskustva u fizičkom svijetu. Njegove mogućnosti mogu biti, a često i jesu precijenjene. Međutim, gotovo je nemoguće poreći njegovo postojanje u fizičkom svijetu. Oni koji tako čine bave se posebno nedostojnim oblikom poricanja. Izraz "nedostojno" ovdje znači samo to da nije potrebno štiti um

poricanjem nesmotrenosti. Ukoliko netko poriče ovaj nesretni aspekt snage uma, on također poriče samu snagu.

4. Sva materijalna sredstva koja prihvatite kao lijek protiv tjelesne boli jesu preformulacije principa magije. To je prvi korak u vjerovanju da tijelo stvara svoju bolest. Drugi pogrešni korak je pokušaj liječenja nekreativnim sredstvima. Međutim, to ne znači da je korištenje takvih sredstava u svrhu ispravljanja loše. Ponekad bolest obuhvaća um previše čvrste i osobu čini privremeno nedostupnom Pokajanju. U tom slučaju bilo bi mudro poslužiti se kompromisnim pristupom umu i tijelu, pri čemu se vjera u ozdravljenje privremeno pripisuje vanjskom faktoru. To je zato što osobi koja razmišlja neispravno, ili je bolesna, sigurno ne bi pomoglo povećanje straha. Oni su već oslabljeni strahom. Ukoliko ih se prerano izloži čudu, strah bi mogao prerasti u paniku. To se događa kada je naopako okrenuta percepcija donijela uvjerenje da su čuda zastrašujuća.

5. Vrijednost Pokajanja ne nalazi se u načinu na koji se ono izražava. Ustvari, ako se koristi iskreno, ono će se neizbježno izražavati na način koji će najbolje pomoći onome tko ga prima. To znači da čudo, kako bi bilo što učinkovitije, treba biti izraženo jezikom kojeg će primatelj moći razumjeti bez straha. To ne znači nužno da je to najviša razina komunikacije za koju je primatelj sposoban. Međutim, to znači da je to najviša razina komunikacije za koju je sposoban u ovom trenutku. Cjelokupni cilj čuda je podići razinu komunikacije, a ne umanjiti ju povećavanjem straha.

V. Djelovanje Čudotvorca

1. Prije nego li su čudotvorci spremni preuzeti svoju ulogu u ovom svijetu, bitno je da u potpunosti razumiju strah od oslobođanja. Inače bi mogli i ne znajući usvojiti vjerovanje da je oslobođanje utamničenje, vjerovanje koje već sada prevladava. Ova kriva percepcija nastaje iz vjerovanja da se zlo može ograničiti na tijelo. Takvo vjerovanje je proizašlo iz osnovnog straha da um može povrijediti sebe

samog. Niti jedna od tih pogrešaka nema važnosti, jer loša djela uma ustvari ne postoje. Ovo priznanje je zaštitno sredstvo od bilo kojeg oblika zbrke u razinama, jer uvodi ispravljanje na razini pogreške. Nužno je prisjetiti se da samo um može stvarati i da ispravljanje pripada razini uma. Objasnimo bolje raniju izjavu; duh je već savršen i stoga mu nije potrebno ispravljanje. Tijelo ne postoji osim kao sredstvo učenja uma. Ovo sredstvo učenja nije predmet pogrešaka po sebi, jer ono ne može stvarati. Stoga je očigledno da je poticanje uma na odricanje od svojih loših djela jedina uistinu značajna primjena kreativne sposobnosti.

2. Magija je bezumno ili nekreativno korištenje uma. Fizički lijekovi su oblici "čini", no, ako se bojite koristiti um za liječenje, ne trebate to pokušavati. Sama činjenica da se bojite čini vaš um osjetljivim na loša djela. Stoga ćete vjerojatno pogrešno razumjeti bilo kakvo liječenje koje bi se moglo pojaviti, a budući se egocentričnost i strah obično javljaju zajedno, možda nećete moći prihvatiti stvarni Izvor liječenja. Pod tim uvjetima vama je sigurnija privremeno se osloniti na sredstva fizičkog liječenja, jer njih ne možete krivo protumačiti kao svoja djela. Sve dok kod vas postoji osjećaj ranjivosti ne bi trebali pokušavati činiti čuda.

3. Već sam spomenuo da su čuda izrazi spremnosti za čuda, a spremnost za čuda znači ispravno razmišljanje. Oni koji ispravno razmišljaju ne veličaju niti podcjenjuju um čudotvorca niti onoga koji čudo prima. Međutim, potrebno je dodati da čudo ne očekuje ispravno razmišljanje kod primatelja. Ustvari, njegov cilj je vratiti ga njegovom ispravnom umu. Međutim, nužno je da čudotvorac razmišlja ispravno, makar i na kratko, ili neće moći ponovno uspostaviti ispravno razmišljanje kod nekoga drugoga.

4. Iscjelitelj koji se oslanja na svoju spremnost ugrožava svoje razumijevanje. Savršeno ste sigurni sve dok uopće ne razmišljate o svojoj spremnosti, već održavate dosljedno povjerenje u moju spremnost. Ukoliko vaše sklonosti ka činjenju čuda ne djeluju kako treba, to je uvijek stoga što je strah ušao u vaše razmišljanje i okrenuo ga naopako. Svi oblici ne-ispravnog-razmišljanja rezultat su odbijanja prihvaćanja Pokajanja. Ukoliko ga prihvatite, vi možete priznati kako su osobe kojima je liječenje potrebno jednostavno osobe koje nisu shvatile da ispravno razmišljanje znači liječenje.

5. Jedina odgovornost čudotvorca je da i sam prihvati Pokajanje.

To znači da trebate priznati kako je um jedina stvaralačka razina čije se pogreške liječe Pokajanjem. Kada to prihvatite, vaš um može samo liječiti. Uskraćivanjem destruktivnog potencijala uma i ponovnim uspostavljanjem njegove čiste konstruktivne snage, omogućujete poništavanje zbrke u razinama kod drugih ljudi. Poruka koju im na taj način prenosite je istina da su i njihovi umovi jednako konstruktivni, a njihova loša djela ih ne mogu povrijediti. Potvrđujući to oslobađate um od precjenjivanja svog sredstva učenja i vraćate ga na njegovu stvarnu poziciju učenika.

6. Potrebno je ponovno naglasiti da tijelo ne uči više no što stvara. Kao sredstvo učenja, ono tek slijedi onoga tko uči, ali ukoliko je lažno obdareno samoinicijativom, ono postaje ozbiljna prepreka samom učenju kojeg bi trebalo olakšati. Samo je um sposoban za prosvjetljenje. Duh je već prosvjetljen, a tijelo je samo po sebi previše čvrsto. Međutim, um može prenijeti svoje prosvjetljenje na tijelo priznavanjem da nije on taj koji uči i stoga nije podložan učenju. Međutim, tijelo je lako dovesti u sklad s umom koji je naučio gledati iza njega, u pravcu svjetla.

7. Korektivno učenje uvijek počinje buđenjem duha i odvrćanjem od vjerovanja u fizički vid. To često ima za posljedicu strah, jer se bojite onoga što će vam pokazati vaše duhovno oko. Već sam prije rekao da Sveti Duh ne može vidjeti pogrešku i može gledati samo iznad nje u obranu Pokajanja. Nema sumnje da to može stvoriti nelagodu, ali ta nelagoda nije konačni ishod opažanja. Kada je Svetom Duhu dozvoljeno da vidi oskrnuće oltara, on odmah gleda prema Pokajanju. Ništa što on opaža ne može stvoriti strah. Sve što nastaje iz duhovne svjesnosti kanalizira se prema ispravljanju. Nelagoda se stvara samo kako bi dovela u svijest potrebu za ispravljanjem.

8. Strah od izlječenja javlja se na kraju zbog nevoljkosti da se bez sumnje prihvati potreba liječenja. Ono što fizičko oko vidi ne može se ispraviti, niti se greška može ispraviti bilo kojim sredstvom koje je fizički vidljivo. Sve dok vjerujete u ono što vam govori fizički vid, vaši pokušaji ispravljanja bit će krivo usmjereni. Prava vizija je zatamnjena, jer ne možete podnijeti pogled na svoj oskrnuti oltar. No, budući je oltar bio oskrnut, vaše stanje postaje dvostruko opasnije ukoliko se ne uoči.

9. Liječenje je sposobnost koja se razvila nakon razdvajanja, jer za nju prije nije bilo potrebe. Poput svih aspekata vjerovanja u prostor i vrijeme i liječenje je privremeno. Međutim, sve dok postoji vrijeme,

liječenje je nužno kao sredstvo zaštite. To je stoga što liječenje počiva na milosrđu, a milosrđe je način uočavanja savršenstva kod drugoga čak i kada ga ne možete uočiti kod sebe. Većina uzvišenijih pojmova za koje ste sada sposobni ovisni su o vremenu. Milosrđe je, ustvari, slabiji odraz mnogo moćnije okruženosti ljubavlju koja je mnogo više od bilo kojeg zamislivog oblika milosrđa. Milosrđe je nužno za ispravno razmišljanje u ograničenom smislu u kojem se sada može postići.

10. Milosrđe je promatranje drugoga kao da je već otišao mnogo dalje od svojih stvarnih postignuća u vremenu. Budući je njegovo razmišljanje pogrešno on sam ne može vidjeti Pokajanje, inače mu ne bi bilo potrebno milosrđe. Milosrđe koje je u skladu s njim je priznanje da mu je potrebna pomoć i ujedno i priznanje da će ju prihvatiti. Obje ove percepcije jasno pokazuju svoju ovisnost o vremenu, ukazujući da se milosrđe još uvijek nalazi unutar ograničenja ovoga svijeta. Prije sam rekao da samo otkrivenje nadilazi vrijeme. Čudo kao izraz milosrđa može ga samo skratiti. Međutim, moramo razumjeti da, kada god ponudimo čudo nekom drugome, skraćujemo patnje za oboje. Ono ispravlja retroaktivno i progresivno u isto vrijeme.

A. Posebni Principi Čudotvoraca

11. (1) Čudo ukida potrebu za brigama drugog reda. Budući je to neuobičajeni vremenski interval, obično razumijevanje vremena i prostora ne mogu se primijeniti. Kada činite čudo ja ću urediti da mu se prilagodi i vrijeme i mjesto.

12. (2) Potrebno je jasno razlikovati ono što je stvoreno od onoga što je učinjeno. Svi oblici liječenja leže na tom temeljnom ispravljanju na razini opažanja.

13. (3) Nemojte pobrkati ispravno i krivo razmišljanje. Takvu zabunu dozvoljavamo ako reagiramo na bilo koji oblik pogreške nečim drugim osim željom za izlječenjem.

14. (4) Čudo je uvijek poricanje ove greške i potvrda istine. Jedino ispravno i razmišljanje može ispravljati na uistinu učinkovit način. Praktično, ono što nema istinskog učinka uopće ne postoji. Njegov učinak je praznina. Budući nema zbiljskog sadržaja, prepušta se projekciji.

15. (5) Moć prilagođavanja razini čuda uvodi ispravno opažanje za liječenje. Dok do toga ne dođe liječenje se ne može razumjeti. Opraštanje je isprazno ukoliko nema za posljedicu ispravljanje. Bez toga ono je u osnovi osuda, a ne liječenje.

16. (6) Opraštanje skloni čudima je isključivo ispravljanje. Ono uopće ne sadrži elemente osude. Rečenica "Oče, oprosti im jer ne znaju što čine" nikako ne vrednuje što je to što čine. To je poziv Bogu da izliječi njihove misli. Nema aluzija na ishod pogreške. To nije važno.

17. (7) Opomena "Budite jednoga uma" govori o spremnosti za otkrivenje. Moj zahtjev "Činite ovo meni na spomen" je poziv za suradnju čudotvorcima. Ove dvije izjave ne nalaze se u istom konceptu stvarnosti. Druga rečenica uključuje svjesnost o vremenu, jer spomen znači prisjetiti se prošlosti u sadašnjosti. Vremenom upravljam ja, ali bezvremenost pripada Bogu. U vremenu mi postojimo jedan za drugoga i jedan s drugim. U bezvremenosti postojimo zajedno s Bogom.

18. 8) Možete uraditi mnogo za izlječenje sebe i drugih, ako u situaciji kojoj je potrebna pomoć razmišljate ovako:

Ja sam ovdje da zaista budem od pomoći.

Ovdje sam da predstavljam onoga koji me je poslao.

Ne trebam brinuti o tome što reći i što činiti, jer će me uputiti onaj koji me je poslao.

Zadovoljan sam što sam tamo gdje on želi, znajući da on ide sa mnom.

Bit ću izliječen kad mu dozvolim da me podučiti liječenju.

VI. Strah i Sukob

1. Izgleda da je strah nesvjestan; to je nešto izvan vaše kontrole. Ipak, već sam rekao da samo konstruktivan čin smije biti nehotičan. Mogu preuzeti kontrolu nad svime što nije važno i moje vođenje može usmjeriti sve što je važno, ako tako izaberete. Ja ne mogu kontrolirati strah, ali on se može

kontrolirati sam. Strah me sprječava da vam prepustim svoju kontrolu. Prisutnost straha pokazuje da ste podigli misli tijela na razinu uma. To ih miče iz moje kontrole, a vas čini osobno odgovornim za njih. To je očigledna zbrka razina.

2. Ja ne usvajam razinu zbrke, ali vi morate odabrati njeno ispravljanje. Ne biste sebi opravdali ludo ponašanje govoreći da si niste mogli pomoći. Zašto biste oprostili ludo razmišljanje? Ovdje postoji zbrka koju bi trebalo bolje pogledati. Možete vjerovati da ste odgovorni za ono što činite, ali ne i za ono što mislite. Istina je da ste odgovorni za ono što mislite, jer samo na toj razini možete napraviti izbor. Ono što činite dolazi iz onoga što mislite. Ne možete se odvojiti od istine "dodijelivši" autonomiju ponašanju. Ja to automatski kontroliram čim stavite svoje misli pod moje vodstvo. Kada god ste uplašeni, to je siguran znak da ste dozvolili svom umu loše djelovanje, a meni niste dozvolili da ga vodim.

3. Nema smisla vjerovati da kontroliranje ishoda pogrešnih misli može rezultirati izlječenjem. Kada ste plašljivi, izabrali ste krivo. Zbog toga se osjećate odgovornima za to. Morate promijeniti svoje misli, a ne svoje ponašanje, a to je pitanje volje. Ne treba vam vodstvo osim na razini uma. Ispravljanje spada jedino na razinu na kojoj je moguća promjena. Promjena ne znači ništa na razini simptoma, gdje ne može djelovati.

4. Ispravljanje straha je vaša odgovornost. Kada tražite oslobađanje od straha, podrazumijevate da nije tako. Umjesto toga, trebali biste tražiti pomoć u uvjetima koji su stvorili strah. Ti uvjeti uvijek imaju za posljedicu želju za razdvajanjem. Na toj razini možete nešto učiniti. Previše ste tolerantni prema lutanju misli i pasivno opraštate loša djela vašeg uma. Nije važan rezultat, već osnovna greška. Ispravljanje je uvijek isto. Prije nego izaberete učiniti i bilo što, upitajte me da li je vaš izbor u skladu sa mojim. Ukoliko ste sigurni da jest, straha neće biti.

5. Strah je uvijek znak napetosti i javlja se kada želite sukobe s onim što činite. Ova situacija javlja se na dva načina; prvo, možete izabrati činiti stvari koje su u sukobu, bilo simultano ili u nizu. Tako nastaje proturječno ponašanje koje vi ne možete tolerirati jer je onaj dio vašeg uma koji želi činiti nešto drugo povrijeđen. Drugo, možete se ponašati kako mislite da bi trebalo, ali ustvari ne želite to u potpunosti. Tako nastaje dosljedno ponašanje, ali ono ima za posljedicu silnu napetost. U oba slučaja um i ponašanje nisu

usklađeni, a posljedica je situacija u kojoj činite nešto što ustvari ne želite. To stvara osjećaj prisile iz kojeg obično nastaje bijes, a slijedi ga vjerojatno projekcija. Kad god postoji strah, to je zato što se niste odlučili. Um vam je podijeljen, a vaše ponašanje neizbježno postaje pogrešno. Ispravljanje na razini ponašanja može premjestiti grešku iz prve u drugu vrstu, ali neće izbrisati strah.

6. Moguće je doseći stanje u kojem ćete svoj um dovesti pod moje vodstvo bez svjesnog napora, ali to podrazumijeva volju koju još niste razvili. Sveti Duh ne može tražiti više nego ste voljni učiniti. Snaga izvršenja dolazi iz vaše nepodijeljene odluke. Nema napetosti u izvršavanju Božje Volje kada priznajete da je to također i vaša volja. Ova lekcija je veoma jednostavna, ali ju je posebno lako previdjeti. Stoga ću ponoviti, potičući vas na slušanje.

Samo vaš um može stvoriti strah. To čini kad god je u sukobu s onim što želi, stvarajući neizbježnu napetost jer su želja i čin u neskladu. To se može ispraviti samo prihvaćanjem sjedinjenog cilja.

7. Prvi korektivni korak u poništavanju greške je znati da je sukob izraz straha. Recite sebi da ste vjerojatno nekako izabrali ne voljeti, inače se strah ne bi mogao pojaviti. Tada cjelokupni postupak ispravljanja postaje tek niz praktičnih koraka u širem postupku prihvaćanja Pokajanja kao lijeka. Ovi koraci mogu se prikazati ovako:

Prvo znaj da je to strah.

Strah nastaje iz nedostatka ljubavi.

Jedini lijek protiv nedostatka ljubavi je savršena ljubav.

Savršena ljubav je Pokajanje.

8. Već sam naglasio da jc čudo ili izraz Pokajanja uvijek znak poštovanja zaslužnih prema zaslužnima. Priznavanje te zasluge je ponovno uspostavljeno Pokajanjem. Očigledno je da ste se sa strahom stavili u položaj gdje vam je potrebno Pokajanje. Učinili ste nešto bez ljubavi, izabrali ste bez ljubavi. To je upravo situacija za koju se nudi Pokajanje. Potreba za lijekom nadahnula je njegovo uspostavljanje. Sve dok priznajete samo potrebu za lijekom, ostat ćete uplašeni. Međutim, čim prihvatite

lijek, ukinuli ste strah. Tako dolazi do istinskog izlječenja.

9. Svatko je iskusio strah. Potrebno je vrlo malo ispravnog razmišljanja da bi shvatili kako nastaje strah. Rijetki cijene stvarnu snagu uma i nitko je nije u potpunosti svjestan cijelo vrijeme. Međutim, ako se nadate spasiti od straha postoje neke stvari koje morate razumjeti u potpunosti. Um je vrlo moćan i nikada ne gubi svoju stvaralačku snagu. On nikada ne spava. On stvara u svakom trenutku. Teško je priznati da se misao i vjerovanje spajaju u moć koja doslovno može pokretati planine. Na prvi pogled se čini da je umišljeno vjerovati u takve svoje moći, ali to nije stvarni razlog zbog kojega ne vjerujete. Vi radije vjerujete da vaše misli ne mogu stvarno upotrijebiti svoj utjecaj jer ih se ustvari plašite. Tako možete utišati svijest o krivnji, ali po cijenu da um smatrate nesposobnim. Ukoliko vjerujete da je ono što mislite neučinkovito možete se prestati bojati, ali je malo vjerojatno da ćete poštivati svoje misli. Ne postoje besposlene misli. Svako razmišljanje stvara oblik na, nekoj razini.

VII. Uzrok i Posljedica

1. Još uvijek se možete žaliti zbog straha, ali i dalje se uporno plašite. Već sam objasnio kako me ne možete tražiti da vas oslobodim straha. Ja znam da on ne postoji, ali vi to ne znate. Da sam se upleo između vaših misli i njihovih rezultata, umiješao bih se u osnovni zakon uzroka i posljedica; najtemeljniji zakon što postoji. Ne bih vam mogao pomoći podcjenjujući snagu vašeg razmišljanja. To bi bilo u izravnoj suprotnosti sa svrhom ovog Tečaja. Mnogo više pomaže ako vas podsjetim da ne čuvate svoje misli dovoljno pažljivo. U ovom trenutku možete misliti da bi se trebalo dogoditi čudo kako bi to mogli učiniti, što je savršeno točno. Vi niste navikli na razmišljanje spremno za čuda, ali može vas se naučiti razmišljati na taj način. Svim čudotvorcima je potrebno takvo učenje.

2. Ne mogu vam dozvoliti da ostavite svoje misli bez nadzora, jer mi inače nećete moći pomoći. Stvaranje čuda ima za posljedicu potpuno ostvarenje, snage misli kako bi se izbjegla loša djela. Inače će biti potrebno čudo kako bi ispravilo misli, kružni proces koji neće usporiti pad vremena kojem je čudo bilo namijenjeno. Čudotvorac mora istinski poštivati pravi uzrok i posljedicu kao nužne preduvjete nastajanja čuda.

3. I čuda i strah dolaze iz misli. Ako niste slobodni izabrati jedno, nećete biti slobodni izabrati niti drugo. Izabравši čudo odbacili ste strah, makar samo privremeno. Prije ste se plašili svega i svačega. Bojite se Boga, mene i sebe. Vi nas pogrešno vidite i vjerujete u ono što ste sami stvorili. Ne biste to radili da se ne bojite vlastitih misli. Plašljivi moraju stvarati loša djela, zbog toga što pogrešno opažaju stvaranje. Kada stvarate loša djela, trpите bol. Princip uzroka posljedica sada postaje stvarni pospješivač, iako samo privremeno. Ustvari, "Uzrok" je izraz koji pripada Bogu, a Njegova "Posljedica" je njegov Sin. Posljedično nastaje niz odnosa između uzroka i posljedica, potpuno različitih od onih koje uvodite u lošim djelima. Osnovni konflikt u svijetu postoji između stvaranja i krivog stvaranja. U krivo stvaranje je uključen sav strah, a u Stvaranje sva ljubav. Stoga između ljubavi i straha nastaje sukob.

4. Već smo rekli da vi vjerujete kako ne možete kontrolirati strah, jer ste ga sami stvorili, a vaše vjerovanje u njega kao da ga stavlja izvan vaše kontrole. No, bilo kakav pokušaj ispravljanja pogreške nastojanjem prevladavanja straha je beskoristan. Ustvari, on potvrđuje moć straha samom pretpostavkom da ga treba prevladati. Prava odluka nalazi se u svladavanju straha pomoću ljubavi. Međutim, u međuvremenu je neizbježan osjećaj sukoba, budući ste stavili sebe u položaj u kojem vjerujete u moć onoga što ne postoji.

5. Ništa i sve ne može istovremeno postojati. Vjerovati u jedno znači poricati ono drugo. Strah je ustvari ništa, a ljubav je sve. Kad god svjetlost dođe u tamu, tama nestaje. Ono što vjerujete za vas predstavlja istinu. U tom smislu razdvajanje se zaista dogodilo; poricati ga značilo bi nepravilno koristiti poricanje. Međutim, koncentrirati se na grešku je samo nova greška. Početni korektivni postupak znači priznati privremeno da problem postoji, ali samo kao pokazatelj kako je odmah potrebno početi s ispravljanjem. To uspostavlja stanje uma u kojem se Pokajanje može prihvatiti bez odlaganja. Međutim, treba naglasiti da na kraju nije moguć nikakav kompromis između svega i ničega. Vrijeme je u osnovi sredstvo pomoću kojeg se može odustati od svih kompromisa ove vrste. Samo nam se čini da se ono ukida u stupnjevima, jer samo vrijeme uključuje intervale koji ne postoje. To je postalo nužno korektivno

sredstvo uslijed lošeg djelovanja. U izreci "Jer Bog je toliko volio svijet da je dao Svog jedino rođenog Sina, kako oni koji vjeruju u Njega ne bi nestali već stekli vječni život" je potrebna samo jedna mala ispravka, kako bi dobila značenje u ovom kontekstu: "On je dao svijet svom jedino rođenom Sinu."

6. Potrebno je naglasiti da Bog ima samo jednog Sina. Ako su sva Njegova stvorenja Njegovi Sinovi, svi trebaju biti integralni dio cjelokupnog Sinstva. Sinstvo u svojoj Jednosti nadilazi zbroj svojih dijelova. Međutim, to ne možemo vidjeti sve dok i jedan od njegovih dijelova nedostaje. Zbog toga sukob ne može biti riješen sve dok se svi dijelovi Sinstva ne vrate. Samo tada možemo značenje cjelovitosti razumjeti u pravom smislu. Bilo koji dio Sinstva može vjerovati u grešku ili nepotpunost ako tako izabere. Međutim, ako tako učini, on vjeruje u postojanje ništavila. Ispravljanje ove pogreške je Pokajanje.

7. Već sam kratko govorio o spremnosti, no nekoliko dodatnih riječi mogu biti od pomoći. Spremnost je samo preduvjet postignuća. To dvoje ne bi trebalo brkati. Čim se pojavi stanje spremnosti, obično se javlja neki stupanj želje za postignućem, ali to nikako nije odvojeno. To stanje ne uključuje više od mogućnosti predomišljanja. Povjerenje se ne može u potpunosti razviti dok se ne postigne prevlast. Već smo pokušali ispraviti osnovnu grešku da se strah može prevladati i naglasili smo da se jedino može prevladati pomoću ljubavi. Spremnost je samo početak povjerenja. Možete misliti da to podrazumijeva kako treba proći neizmjereno mnogo vremena između spremnosti i prevladavanja: no, dozvolite mi da vas podsjetim da su vrijeme i prostor pod mojom kontrolom.

VIII. Značenje Sudnjeg Dana

1. Jedan od načina na koji možete ispraviti zbrku oko magije i čuda je prisjetiti se da vi niste stvorili sebe. Skloni ste to zaboraviti kada postanete egocentrični i to vas stavlja u poziciju kada je vjerovanje u magiju gotovo neizbježno. Želju za stvaranjem dao vam je Stvoritelj, koji je i Sam izražavao tu želju u Svojem Stvaranju. Budući kreativna sposobnost počiva u umu, sve što stvarate je stvar želje. Također slijedi da je iz vašeg kuta gledanja, stvarno sve što sami činite, iako nije tako u Božjem Umu. Ova osnovna razlika

izravno vodi u pravo značenje Sudnjeg Dana.

2. Sudnji Dan je jedna od ideja koje najviše zastrašuju vaše razmišljanje. To je zato što ga ne razumijete. On nije Božji atribut. On se pojavio na svijetu tek nakon razdvajanja, kada je postao jedno od mnogih sredstava učenja ugrađenih u cjelokupni plan. Baš kao što se razdvajanje odvijalo tijekom milijuna godina, tako će se i Sudnji Dan protegnuti kroz jednako dugo razdoblje, možda čak i dulje. Međutim, njegova duljina može se znatno skratiti čudima, sredstvom skraćivanja, ali ne i ukidanja vremena. Ukoliko dovoljno velik broj osoba postane spreman za čuda ovaj postupak skraćivanja može biti praktički nemjerljiv. Međutim, nužno je brzo se osloboditi straha; ukoliko želite drugima donijeti mir morate izroniti iz sukoba.

3. Sudnji Dan se obično smatra postupkom kojeg provodi Bog. Ustvari, provodit će ga moja braća uz moju pomoć. On predstavlja konačno izlječenje, a ne dodjeljivanje kazne, koliko god mislili da je kazna zaslužena. Kazna je ideja u potpunoj suprotnosti s ispravnim mišljenjem, a cilj Sudnjeg dana je vratiti vam ispravno mišljenje. Sudnji Dan možemo nazvati postupkom ispravne procjene. To jednostavno znači da će svatko konačno moći razumjeti što je vrijedno, a što nije. Nakon toga sposobnošću izbora moći će se upravljati racionalno. Međutim, dok ne napravimo tu razliku kolebanje između slobodne i zatočene volje i dalje će se nastaviti.

4. Prvi korak prema slobodi uključuje odvajanje lažnog od istinitog. To je postupak razdvajanja u konstruktivnom smislu i odražava pravo značenje Apokalipse. Na kraju će svatko pogledati svoje djelo i izabrati i sačuvati samo ono što je dobro, baš kao što je Bog pogledao ono što je stvorio i znao je da je dobro. U tom trenutku um može početi gledati svoja djela s ljubavlju zbog njihove vrijednosti. U isto vrijeme um će neizbježno odbaciti svoja loša djela, koja će prestati postojati bez vjerovanja.

5. Izraz "Sudnji Dan" je zastrašujući, ne samo zato što se projicira na Boga, već i zbog povezivanja tog izraza sa smrću. To je izvanredan primjer iskrivljene percepcije. Ukoliko objektivno ispitamo značenje

Sudnjeg Dana, očigledno je da je to ustvari ulaz u život. Onaj tko živi u strahu uopće ne živi. Vaš Sudnji Dan ne može biti usmjeren protiv vas, jer vi niste stvorili sebe. Međutim, vi ga možete korisno primijeniti na sve što ste učinili, u bilo kojem trenutku, i zadržati u sjećanju samo ono što je kreativno i dobro. Ovako nalaže ispravno razmišljanje. Jedina svrha vremena je "dati vam vremena" kako bi dosegli tu prosudbu. To je vaša savršena procjena vaših savršenih djela. Kada sve što sačuvate bude zlatno, nema razloga da strah ostane u vama. To je vaša uloga u Pokajanju.

RADNA KNJIGA ZA UČENIKE

UVOD

1. Teorijska osnova izložena u Tekstu, neophodan je okvir koji daje značenje vježbama u ovoj Radnoj knjizi. Ipak, samo rad na vježbama omogućava postizanje cilja Tečaja. Neuvježbani um ne može postići ništa. Stoga je svrha Radne knjige trenirati vaš um da misli u smjeru koji je postavio Tekst.

2. Vježbe su vrlo jednostavne. Ne zahtijevaju mnogo vremena, nije važno gdje ih izvodite i nije potrebna nikakva priprema. Razdoblje treniranja je jedna godina. Vježbe imaju brojeve od 1 do 365. Ne radite više od jedne vježbe dnevno.

3. Radna knjiga je podijeljena na dva dijela. Prvi dio se bavi odbacivanjem dosadašnjeg načina gledanja, a drugi stjecanjem istinske percepcije (opažanja). S izuzetkom Pregleda, svakodnevne vježbe se bave jednom središnjom idejom koja se odmah iskazuje. Potom slijedi opis posebnih postupaka pomoću kojih se ideja primjenjuje za taj dan.

4. Cilj Radne knjige je uvježbavanje vašeg uma, na sustavan način, za drukčije opažanje svakoga i svega na svijetu. Vježbe su planirane da vam pomognu uopćiti lekcije, tako da shvatite da je svaka od njih jednako primjenjiva na svakoga i sve što vidite.

5. Prijenos vježbanja se u istinskom opažanju ne odvija onako kako se vježbanje odvija u fizičkom svijetu. Ako se postigne istinsko opažanje glede bilo koje osobe, situacije ili događaja, onda je siguran potpuni prijenos na svakoga i na sve. S druge strane, jedna iznimka izdvajanja od istinske percepcije čini nemogućim njeno postignuće bilo gdje drugdje.

6. Jedina opća pravila kojih se treba držati u toku vježbanja jesu: Prvo, vježbe se moraju izvršavati s velikom preciznošću kao što će biti označeno. To će vam pomoći uopćiti ideje koje se odnose na svaku situaciju u kojoj se nađete, na svakoga i na sve u njoj. Drugo, budite sigurni da vi za sebe ne odlučujete postoje li neki ljudi, situacije i stvari na koje su ove ideje neprimjenjive. To će ometati prijenos treninga. Prava priroda istinske percepcije nema granica. To je suprotno od načina na koji vi sada gledate.

7. Sveobuhvatni cilj vježbi je povišenje vaše sposobnosti proširenja ideja koje ćete prakticirati tako da u sebe uključite sve. To neće zahtijevati nikakvog napora s vaše strane. Same vježbe ispunjavaju uvjete potrebne za ovu vrstu prijenosa.

8. U neke ideje koje vam Radna knjiga predstavlja teško je vjerovati, a druge mogu izgledati potpuno iznenađujuće. To nije važno. Jedino što trebate napraviti je primijeniti ih sukladno uputama. Niste pozvani procjenjivati ih ni u kom slučaju. Njihova je primjena ta koja im daje značenje za vas i ona će pokazati da su istinite.

9. Zapamtite jedino ovo: ne morate vjerovati u ove ideje, ne morate ih prihvatiti, ne morate ih čak ni srdačno dočekati. Nekima se možete i aktivno suprotstavljati. Ništa od ovoga nije važno i neće smanjiti njihovu učinkovitost. Ali ne dozvolite sebi da radite izuzetke u primjeni ideja koje sadrži Radna knjiga i bilo kakva da je vaša reakcija na njih, koristite ih. To je sve što se od vas traži.

I. DIO

VJEŽBA 1

**Sve što vidim u ovoj sobi (na ovoj ulici,
s ovog prozora, na ovom mjestu) ne znači ništa.**

1. Sada lagano pogledajte oko sebe i vježbajte primjenjujući ovu ideju zasebno na bilo što vidite.

*Ovaj stol ne znači ništa.
Ova fotelja ne znači ništa.
Ova ruka ne znači ništa.
Ovo stopalo ne znači ništa.
Ova olovka ne znači ništa.*

2. Potom pogledajte dalje od mjesta na kojem se nalazite i primijenite ideju na širem prostoru:

*Ova vrata ne znače ništa.
Ovo tijelo ne znači ništa.
Ova svjetiljka ne znači ništa.
Ovaj znak ne znači ništa.
Ova sjena ne znači ništa.*

3. Uočite da iskazi nisu složeni po nekom redu i nemojte pristati na bilo kakve razlike prema vrsti objekta na koje se ideja primjenjuje. To i jest cilj vježbe. Tvrdnju jedino treba primijeniti na bilo što vidite. Dok ideju primjenjujete tokom dana, koristite ju potpuno, bez razlikovanja. Ne pokušavajte ju primijeniti na sve što vidite, jer ove vježbe ne trebaju biti ritualne. Jedino budite sigurni da ništa što vidite nije po sebi isključeno. Svaka stvar je slična drugoj, barem glede primjene ideje.

4. Prve tri lekcije ne treba vježbati više od dva puta dnevno svaku, po mogućnosti ujutro i uvečer. Nema potrebe raditi ih duže od jedne minute, bez osjećaja žurbe. Važno je postići ugodu opuštenosti.

VJEŽBA 2

**Svemu što vidim u ovoj sobi (na ovoj ulici,
s ovog prozora, na ovom mjestu) ja sam dao svo značenje
koje za mene ima.**

1. Vježbe s ovom idejom su iste kao i one u prvoj lekciji. Počnite sa stvarima koje su vam blizu i primijenite ideju na svemu na čemu vam se pogled zaustavi. Tada proširite to područje. Okrenite glavu kako biste obuhvatili pogledom sve što je na jednoj i drugoj strani. Ako je moguće, okrenite se unaokolo i primijenite ideju na ono što je iza vas. Budite nepristrani što je moguće više u izboru predmeta za primjenu tvrdnje, nemojte se koncentrirati ni na što posebno i ne pokušavajte uključiti sve što vidite u danom predjelu. U protivnom će se javiti napetost.

2. Gledajte lagano i dosta brzo oko sebe izbjegavajući izbor objekta po veličini, svjetlosti, boji, materijalu ili subjektivnoj važnosti. Uzimajte predmete onako kako ih vidite. Pokušajte primijeniti vježbu s jednakom lakoćom i na tijelo i na dugme, na muhu i na pod, na ruku ili na jabuku. Jedini kriterij za primjenu ideje na određeni objekt je da su vam se oči na njemu zaustavile. Ne pokušavajte uključiti bilo što posebno, ali budite sigurni da niste ništa specifično isključili.

VJEŽBA 3

Ne razumijem ništa što vidim u ovoj sobi (na ovoj ulici, s ovog prozora, na ovom mjestu).

1. Primijenite ovu ideju na isti način kao i u dvije prethodne vježbe, bez ikakve razlike. Sve što vidite postaje pravi objekt za primjenu ideje. Budite sigurni da ne dovodite u pitanje pogodnost bilo čega za primjenu ideje. Ovo nisu vježbe u prosuđivanju. Pogodno je bilo što ako to vidite. Neke od stvari koje vidite mogu za vas imati značenje nabijeno osjećajima. Pokušajte osjećaje staviti na stranu i te predmete upotrijebiti isključivo i točno onako kako bi to učinili i s nečim drugim.

2. Smisao ovih vježbi je da vam pomognu očistiti um od svih prošlih asocijacija, da vam omoguće viđenje stvari točno onakvima kakvima se sada predočuju i da shvatite kako ih zapravo malo razumijete. Zato je bitno da sačuvate savršeno otvoren um, neometan procjenjivanjem, u odabiru stvari na koje će se primijeniti ideja za današnji dan. Za ovu svrhu svaki objekt je sličan drugom, jednako pogodan i zato jednako koristan.

VJEŽBA 4

**Ove misli ne znače ništa.
Nalik su stvarima koje vidim u ovoj sobi
(na ovoj ulici, s ovog prozora, na ovom mjestu).**

1. Za razliku od prethodnih, ove vježbe ne počinju s idejom za tekući dan. Tijekom vježbanja, započnite s opažanjem misli koje vam u toku jedne minute prolaze umom. Tada na njih primijenite ideju. Ako ste već pod dojmom nesretnih misli, iskoristite ih kao objekt za provedbu današnje ideje. Ali, ne birajte samo misli koje držite "lošim". Uvidjet ćete, kroz vježbu promatranja svojih misli, da one predstavljaju takvu mješavinu u kojoj ni jednu od njih ne možete nazvati "dobrom" ili "lošom". To je razlog zašto one ništa ne znače.

2. Pri odabiru objekata za primjenu današnje ideje, traži se uobičajena neutralnost. Ne plašite se upotrijebiti "dobre" ili "loše" misli. Ni jedna od njih ne predstavlja vaše prave misli, koje ove prve zapravo prekrivaju. "Dobre" misli su samo sjene onoga što se nalazi izvan njih, a sjene otežavaju gledanje. "Loše" misli su prepreke i onemogućavaju viđenje. Vi ne želite ništa od toga.

3. Ovo je važna vježba i ponavljati će se s vremena na vrijeme u nešto drugačijem obliku. Ovdje ima namjenu vježbati vas u prvim koracima prema cilju - odvajanju značajnog od beznačajnog. To je prvi pokušaj u dalekosežnom smislu učenja da se prepozna beznačajno izvan sebe, a značajno u sebi. Ovo je također početak vježbanja vašeg uma da prepozna što je isto a što je različito.

4. Pri korištenju misli za primjenu današnje ideje, identificirajte svaku misao pomoću središnje figure ili događaja koju ona sadrži. Na primjer:

*Ova misao o .ne znači ništa.
Nalik je stvarima koje vidim u ovoj sobi
(na ovoj ulici i luko dalje).*

5. Ideju možete primijeniti i na neku određenu misao koju držite štetnom. Ova je praksa korisna, ali nije zamjena za slučajaj izbor misli kojeg se treba držati za vrijeme vježbanja. Ne ispitujte svoj um duže od jedne minute ili približno toliko. Za sada niste dovoljnoiskusni, a da biste mogli izbjeći sklonost da postanete besmisleno zaokupljeni.

6. Kako su ovo prve vježbe ove vrste, možda ćete utvrditi da je posebno teško zaustaviti prosuđivanje misli. Ne ponavljajte ove vježbe više od tri do četiri puta tokom dana. Kasnije ćemo se vratiti na njih.

VJEŽBA 5

Nikad nisam uzrujan iz razloga zbog kojeg mislim da jesam.

1. Ova ideja, slično prethodnoj, može se iskoristiti s bilo kojom osobom, situacijom ili događajem za koje mislite da uzrokuju vašu bol. Primijenite je zasebno na bilo što za što vjerujete da je uzrok vašeg uzbuđenja, koristeći svaki opis osjećaja koji vam se čini točnim. Uzbuđenost se može manifestirati kao strah, briga, depresija, tjeskoba, ljutnja, mržnja, ljubomora ili bilo koji drugi osjećaj, a svaki od njih se opaža kao različit. Što nije istina. Ipak, dok ne naučite da oblik nije važan, svaki od njih ostaje prava tema za vježbe tokom dana. Zasebna primjena iste ideje na svaki od ovih oblika uzbuđenja, prvi je korak prema krajnjem prepoznavanju da su svi oni isti.

2. Kada koristite današnju ideju za zasebno opažen uzrok uzrujanosti u bilo kojem obliku, koristite i ime oblika u kojem uzrujanost vidite i uzrok koji mu pripisujete. Na primjer:

*Nisam ljut na .. iz razloga za koji mislim da jesam.
Ne bojim se . iz razloga za koji mislim da se bojim.*

3. Ponavljam, ovo ne bi trebala biti zamjena za razdoblja vježbi u kojima prvo istražujete svoj um glede "izvora" uzbuđenja za koje vjerujete da ih uzrokuju, te oblika za koje mislite da su rezultat.

4. U ovim se vježbama, više nego u prethodnim, može ustanoviti koliko je teško ne stvarati razliku među subjektima. Možda će vam pomoći ako prije vježbanja iskažete ovu tvrdnju:

*Nema malih uznemirenosti.
Sva onu jednako remete mir moga uma.*

5. Tada ispitajte svoj um glede bilo čega što vas muči, bez obzira što vi mislili koliko je to mnogo ili malo.

6. Možete sebe uloviti kako ste manje voljni današnju ideju primijeniti na neke prividne (opažene) izvore uzrujanosti nego na neke druge. Ako se to dogodi, pomislite prvo na ovo:

*Ja ne mogu čuvati ovaj oblik uzrujanosti, a druge puštati da odu.
Zbog cilja ovih vježbi, stoga, sve ću ih smatrati istima.*

7. Tada istražujte svoj um ne više od minute ili približno toliko, pokušajte identificirati izvjestan broj različitih oblika uzrujanosti koji vas uznemiruju, bez obzira na relativno značenje koje im pridajete. Primijenite današnju ideju na svaki od njih, koristeći pri tome i ime izvora uzbuđenja kako ga sami opažate i osjećaja kojeg doživljavate.

Sukladni primjeri su:

*Nisam zabrinut za..... iz razloga za koji mislim da jesam.
Nisam deprimiran glede..... iz razloga za koji mislim da jesam.*

Dnevno je dovoljno izvesti vježbu tri do četiri puta.

VJEŽBA 6

Ja sam uzrujan jer vidim nešto čega nema.

1. Vježbe s ovom idejom su vrlo slične prethodnim. Ponovno, neophodno je imenovati oboje: i oblik uznemirenosti (bijes, strah, briga, depresija itd.) i njegov izvor koji opažamo, zasebno za svaku primjenu ideje. Na primjer:

Ja sam ljut na.....jer tamo vidim nešto čega nema.

Ja sam zabrinut zbog.....jer tamo vidim nešto čega nema.

2. Današnja ideja je korisna za primjenu na bilo što, što izgleda da nas uzbuđuje i može je se plodonosno upotrijebiti tokom cijelog dana za ovu svrhu. Ipak, tri ili četiri razdoblja predviđena za vježbanje trebaju slijediti poslije jednogminutnog pretraživanja uma, kao i ranije, a potom treba današnju ideju primijeniti na svaku uznemirujuću misao koju otkrijemo tokom pretraživanja uma.

3. Ponovno, ako osjetite otpor primjeni današnje ideje na neke uznemirujuće misli više nego na druge, podsjetite se dvaju upozorenja izrečenih u prethodnoj lekciji:

Nema malih uznemirenosti.

Sve one jednako remete moj duševni mir.

i

Ja ne mogu zadržati ovaj oblik uznemirenosti,

a druge oblike pustiti da odu.

Zbog svrhe ovih vježbi, smatrat ću ih sve istima.

VJEŽBA 7

Ja vidim samo prošlost.

1. Ovoj je tvrdnji na početku posebno teško povjerovati. A ipak je ona objašnjenje za sve prethodne.
Ona je razlog zašto sve što vidite ne znači ništa.
Ona je razlog zašto ste svemu što vidite pridali značenje koje ono ima za vas.
Ona je razlog zašto ne razumijete ništa što vidite.
Ona je razlog zašto vaše misli ne znače ništa i zašto su te misli nalik na stvari koje vidite.
Ona je razlog zašto niste nikada uznemireni zbog razloga zbog kojeg mislite da jeste.
Ona je razlog zašto ste uznemireni jer vidite ono čega nema.

2. Stare ideje o pojmu vremena vrlo je teško promijeniti, jer je sve ono u što vjerujete ukorijenjeno u vremenu i stare ideje zahvaljuju svoj opstanak činjenici da niste naučili ove nove. A upravo to je i razlog zašto su vam potrebne nove ideje o vremenu. Ova prva ideja o vremenu zapravo i nije toliko čudna koliko se to može učiniti u prvi trenutak.

3. Na primjer, pogledajte šalicu. Vidite li vi stvarno šalicu ili samo preispitujete svoja prošla iskustva uzimanja šalice, osjećaja žeđi, pijenja iz šalice, osjećaja dodira ruba šalice i svojih usana, doručkovanja, itd.? Kako bi inače znali hoće li se ili neće ova vrsta šalice razbiti ako padne? Što vi zapravo znate o ovoj šalici osim onoga što ste naučili u prošlosti? Vi zapravo nemate nikakve predodžbe o tome što je ova šalice osim svog ranijeg iskustva. Vidite li je onda zaista?

4. Pogledajte oko sebe. Isto vrijedi i za sve ostalo što gledate. Priznajte to primjenjujući današnju ideju bez razlike na sve što obuhvatite pogledom. Na primjer:

Ja vidim samo prošlost u ovoj olovci.

Ja vidim samo prošlost u ovoj cipeli.

Ja vidim samo prošlost u ovoj ruci.

Ja vidim samo prošlost u ovom tijelu.

Ja vidim samo prošlost u onom licu.

5. Ne zadržavajte se posebno ni na jednoj stvari, ali zapamtite - nemojte ništa posebno ni preskočiti. Kratko pogledajte na svaki predmet i onda krenite na slijedeći. Biti će dovoljno tri ili četiri intervala vježbanja i svaki od njih treba trajati oko jedne minute.

VJEŽBA 8

Moj je um zaokupljen prošlim mislima.

1. Ova ideja je, naravno, razlog zašto vidite samo prošlost. U stvari, nitko i ne vidi ništa. Vidi samo svoje misli koje projicira prema van. Um je zaokupljen prošlošću, a to je uzrok pogrešnog razumijevanja vremena od kojeg pati vaše viđenje. Vaš um ne može shvatiti sadašnjost koja je jedino vrijeme koje zaista postoji. On, prema tome, ne može razumjeti vrijeme i ne može, ustvari razumjeti ništa.

2. Jedina potpuno istinita misao o prošlosti je ta da prošlosti zapravo nema. Stoga, uopće misliti o prošlosti znači misliti o iluzijama. Vrlo je malo ljudi razumjelo što zaista znači stvaranje slika o prošlosti ili predviđanje budućnosti. Um je zapravo prazan kada to čini, zato što u tom slučaju ne misli zaista ni o čemu.

3. Svrha današnjih vježbi je priprema vašeg uma da prepozna stanje u kojem zaista ništa ne misli. Kada isprazne misli zapošljavaju vaš um, istina je blokirana. Prepoznavanje praznog uma i prestanak vjerovanja da je ispunjen stvarnim idejama, prvi je korak na putu da se zaista vidi.

4. Današnje vježbe treba raditi zatvorenih očiju. Stoga što vi zapravo ništa i ne možete vidjeti. Ovo stanje je lakše prepoznati, bez obzira koliko slikovito doživljavali misli, ako ne vidite ništa ni u fizičkom svijetu. Pretražite svoj um oko jedne minute, sa što je moguće manjim ulaganjem energije, registrirajući samo misli koje susretnete u polju svijesti. Imenujte svaku od misli pomoću glavnog lika ili teme koju sadrži i pređite na slijedeću. Vježbanje započnite govoreći:

Izgleda da mislim o.....

5. Onda spomenite svaku od misli zasebno. Na primjer:

Izgleda da mislim o (ime osobe), o (naziv objekta), o (naziv emocije).

i tako dalje, zaključujući na kraju ovo vrijeme pretraživanja uma sa:

Ali moj um je zaokupljen prošlim mislima.

6. Ovo se može uraditi četiri ili pet puta dnevno, ukoliko vas ne razdražuje. Ako vam to bude mučno, dovoljno je tri ili četiri puta. Možete, pak, ustanoviti da vam pomaže uključiti vlastitu razdraženost, ili bilo koji drugi osjećaj izazvan današnjom vježbom, u samo pretraživanje uma.

VJEŽBA 9

Ne vidim ništa kakvo je sada.

1. Ova ideja očigledno proizlazi iz dvije prethodne. Ali, dok je moguće intelektualno ju prihvatiti, nije vjerojatno da će za sada vama bilo što značiti. Ipak, razumijevanje nije nužno u ovom trenutku. Ustvari, priznanje da ne razumijete je preduvjet za uklanjanje lažnih ideja. Ove se vježbe bave praksom, a ne razumijevanjem. Ne trebate vježbati ono što već razumijete. Bilo bi previše zahtjevno sada težiti razumijevanju i pretpostavite da ga već posjedujete.

2. Neuvježbanom umu je teško vjerovati da ne postoji ono što sam sebi prividno slikovno prikazuje. Ova nas ideja može jako smetati i može naići na bezbroj oblika aktivnog otpora. Ipak to ne priječi da ju primijenimo. Ova ili bilo koja druga vježba ništa više od toga i ne traži. Svaki mali pomak će osvijetliti dio tame. Na kraju, potpuno razumijevanje će osvijetliti svaki kutak uma, očišćenog od smeća koje ga je držalo u mraku.

3. Ove vježbe se sastoje od gledanja oko sebe i primjene današnje ideje na sve što se vidi. Podsjećamo na osnovno pravilo da se ništa ne isključuje, zasebno ne vrednuje, bez obzira kakav osjećaj u nama izazivalo. Vježbe je dovoljno primijeniti tri ili četiri puta. Na primjer:

Ja ne vidim ovaj stroj za pisanje onakvim kakav je sada.

Ja ne vidim ovaj telefon onakvim kakav je sada.

Ja ne vidim ovu ruku onakvom kakva je sada.

4. Počnite s najbližim stvarima, a onda proširite vidokrug:

Ja ne vidim onu vješalicu onakvom kakva je sada.

Ja ne vidim ona vrata onakvima kakva su sada.

Ja ne vidim ono lice onakvim kakvo je sada.

5. Ponovno podvlačim, vježbom nije potrebo obuhvatiti sve što se vidi, ali ništa se posebno ne smije isključiti. Budite sigurni da ste poštteni sami sa sobom pri ovom razlikovanju. Možete doći u iskušenje da ovu razliku učinite nejasnom.

VJEŽBA 10

Moje misli ne znače ništa.

1. Ova se ideja primjenjuje na sve misli kojih ste svjesni ili kojih postanete svjesni tokom vježbe. Razlog da se može primijeniti na svaku misao leži u tome što vaše misli nisu stvarne misli. Ovu smo razliku već ustanovili i sada ćemo to ponoviti. Još uvijek nemate osnove za usporedbu. Kada je budete imali, nećete više sumnjati da ono za što ste nekada vjerovali da predstavlja vaše misli, ne znači ništa.

2. Sada drugi puta koristimo ovu vrstu ideje. Samo je oblik donekle različit. Ovog puta ideja počinje sa: "Moje misli" umjesto "Ove misli" i nismo je otvoreno povezali sa stvarima oko sebe. Naglasak je sada na nedostatku realnosti u onome što mislite da mislite.

3. Ovaj aspekt procesa ispravljanja počinje idejom da su misli kojih ste svjesni bez značenja, prije vanjske nego unutarnje, a potom se podvlači njihov prošli, a ne sadašnji status. Sada pak podvlačimo da prisutnost ovih "misli" znači da vi zapravo i ne mislite. To je samo drugi način ponavljanja ranije tvrdnje da vam je um zapravo prazan. Prepoznati ovu činjenicu znači prepoznati ništavila kada vam se čini da nešto vidite. Prepoznavanje ništavila kao takvog preduvjet je za stvarno i istinito viđenje.

4. Zatvorite oči i započnite ovu vježbu polaganim ponavljanjem u sebi ove ideje. Tada dodajte:

Ova će mi ideja pomoći da se oslobodim svega u što sada vjerujem

Kao i ranije, vježba se sastoji u ispitivanju svog uma i potrazi za svim mislima koje su vam dostupne, bez njihova biranja i prosuđivanja. Nastojite izbjeći bilo koju vrstu raspoređivanja. U stvari; ako vam to pomaže, možete zamisliti da promatrate čudno raspoređenu povorku koja prolazi pokraj vas, a koja za vas ima malo ili nikakvo značenje. Dok svaka pojedina misao prolazi preko ekrana svijesti, recite:

Moja misao o.....ne znači ništa.

Moja misao o.....ne znači ništa.

5. Današnja tvrdnja očito može služiti za bilo koju misao koja vam zadaje bol, u bilo koje vrijeme. Za danas preporučam pet vježbi ispitivanja uma, u trajanju jedne minute. Nije korisno produžiti vrijeme vježbanja, ali ga se može skratiti na pola minute ili manje u slučaju neugode. Zapamtite: polagano ponavljajte ideju prije nego što ju zasebno primijenite. I dodajte:

Ova će mi ideja pomoći da se oslobodim svega u što sada vjerujem.

VJEŽBA 11

Moje mi beznačajne misli pokazuju beznačajan svijet.

1. Ovo je prva ideja koju dovodimo u vezu s bitnom fazom procesa ispravljanja: okretanjem mišljenja o svijetu. Izgleda nam kao da svijet određuje ono što vidimo. Današnja tvrdnja uvodi ideju da naše misli određuje svijet koji vidimo. Budi zaista sretan što primjenjuješ ideju u njenom početnom obliku, jer je ovom idejom tvoje oslobođenje osigurano. U njoj leži ključ opraštanja.

2. Vrijeme za primjenu današnje ideje rasporedit ćeš malo drugačije nego dosad. Vježbu započni sa zatvorenim očima i polagano u sebi ponavljalj zadanu misao. Tada otvori oči i pogledaj okolo, blizu i daleko, gore i dolje - bilo gdje. Tokom jedne minute, koliko ćeš potrošiti za primjenu ove misli, samo je ponavljalj samom sebi i budi siguran da to činiš bez žurbe i bez bilo kakvog osjećaja hitnosti ili napora.

3. Da bi se ove vježbe izvele s potpunom koristi, oči se trebaju dosta brzo kretati s jedne stvari na drugu, bez zadržavanja na nečemu posebnom. Riječi treba koristiti smireno, slobodno. Uvođenje u ovu ideju treba biti što je moguće ležernije. Ona sadrži temelj za mir, opuštanje i slobodu od briga koju nastojimo postići. Zaključujući vježbe, zatvori oči i još jednom polagano ponovi ideju samom sebi.

4. Vjerojatno će biti dovoljno vježbe ponoviti tri puta tokom dana. Ako pri tome ne bude tjeskobe ili je bude malo i ako budeš sklon uraditi više, možeš ju ponoviti i pet puta. Više od toga se ne preporuča.

VJEŽBA 12

Ja sam uzrujan jer vidim beznačajan svijet.

1. Važnost ove ideje leži u tome da sadrži ispravak velike iskrivljenosti opažanja. Ti misliš da te uzbuđuje zastrašujući svijet, ili tužni svijet, ili nasilnički svijet, ili ljudi svijet. Sva ova svojstva sam si dao svijetu. Svijet sam po sebi je bez ikakvog značenja.

2. Ove se vježbe rade s otvorenim očima. Pogledaj oko sebe, ovog puta sasvim sporo. Pokušaj sam sebi odrediti tempo tako da sporo pomicanje tvog pogleda s jedne stvari na drugu obuhvati jedan dosta stalan vremenski interval. Ne dozvoli da vrijeme dok gledaš jednu stvar postane znatno duže ili kraće od vremena dok gledaš drugu stvar. Umjesto toga, probaj odrediti odmjeren, ujednačen tempo. Nije važno ono što vidiš. Nauči sebe pokloniti jednaku pažnju i jednako vrijeme svemu što gledaš. To je početni korak u učenju pridavanja jednake vrijednosti svemu.

3. Dok okolo gledaš, reci samom sebi:

Ja mislim da vidim zastrašujući svijet, opasan svijet, neprijateljski svijet, tužan svijet, zao svijet, ljudi svijet,

i tako dalje, koristeći bilo koji opisani termin koji ti padne na pamet. Ako ti padnu na pamet pojmovi koji prije izgledaju pozitivni nego negativni, uključi ih. Na primjer, možeš misliti o "dobrom svijetu" ili o "zadovoljavajućem svijetu". Ako ti se jave ovakvi termini, koristi ih zajedno s ostalima. Možda još nećeš shvatiti zašto ovi "lijepi" pridjevi spadaju u ove vježbe, ali zapamti da "dobri svijet" povlači za sobom i onaj "zločesti", a "zadovoljavajući" onaj "nezadovoljavajući". Svi pojmovi koji ti prolaze glavom su odgovarajući predmeti za današnju vježbu. Nisu bitna njihova prividna svojstva.

4. Budi siguran da prilikom primjene današnje ideje ne mijenjaš vremenske intervale dok misliš o onome što držiš ugodnim i onome što držiš neugodnim. Za svrhu ovih vježbi, među njima nema razlike. Na kraju vježbe dodaj:

Ali ja sam uzrujan zato što vidim beznačajan svijet.

5. Ono što je bez značenja nije ni dobro ni loše. Zašto bi te onda uzrujavao beznačajan svijet? Ako možeš prihvatiti svijet kao beznačajan i dozvoliti da ispod toga leži istina ispisana za tebe, to će te učiniti neopisivo sretnim. Ali zato što je svijet sam po sebi bez značenja, prisiljen si u njega upisati ono što želiš da taj svijet bude. I to je onda ono što u njemu vidiš. I to je ono što je uistinu beznačajno. Ispod tvojih riječi ispisana je Božja Riječ. Sada te tvoja istina uzrujava, ali kad se izbrišu tvoje riječi, vidjet ćeš Njegovu. To i jest krajnji cilj ovih vježbi.

6. Današnju je ideju dovoljno primijeniti tri ili četiri puta u danu. Vrijeme vježbanja ne treba premašiti jednu minutu. Možda ćeš zaključiti da je i to predugo. Kad osjetiš napor, završi s vježbama.

VJEŽBA 13

Beznačajan svijet rada strah.

1. Današnja ideja je drugi oblik one prethodne, samo što je specifičnija glede izazvanih osjećaja. U stvarnosti, svijet bez značenja je nemoguć. Ne postoji ništa što nema značenja. Ipak, iz toga ne proizlazi da nećeš pomisliti kako opažaš nešto što nema značenja. Baš obrnuto, vjerojatnije je da ćeš pomisliti kako baš to opažaš.

2. Prepoznavanje beznačajnosti izaziva intenzivniju strepnju u svima koji se osjećaju odvojenima. Ovo prepoznavanje predstavlja situaciju u kojoj Bog i ego "izazivaju" jedan drugoga s ishodom čije će značenje biti upisano u prazni prostor koji beznačajnost nudi. Ego grozničavo žuri uskočiti u taj prostor da bi u njemu uspostavio svoje ideje, u strahu da bi se inače praznina mogla upotrijebiti za razotkrivanje njegove vlastite nemoći i nerealnosti. I samo glede toga ego je u pravu.

3. Zato je bitno da naučiš prepoznati beznačajno i da ga prihvatiš bez straha. Ako si prestrašen, sigurno ćeš svijet obdariti svojstvima koja on ne posjeduje i pretrpati ga slikama koje ne postoje. Za ego, iluzije su sigurnosne naprave, što moraju biti i za tebe koji se izjednačuješ s egom.

4. Današnje vježbe, koje radimo tri ili četiri puta, ne više od jedne minute svaki put, treba izvesti malo drugačije nego prethodne. Ponavljaj u sebi današnju ideju zatvorenih očiju. Tada otvori oči i polako pogledaj oko sebe govoreći:

Ja gledam u beznačajan svijet.

Ponovi sebi ovu tvrdnju dok gledaš okolo. Tada zatvori oči i zaključí:

Beznačajan svijet rada strah jer ja mislim da se natječem s Bogom.

5. Može ti biti teško izbjeći otpor, u jednom ili drugom obliku, glede ove zaključne izjave. Bilo kakav oblik poprimio ovaj otpor, podsjeti se da te ovakve misli plaše zbog "osvete" od strane "neprijatelja". U ovom trenutku se ne očekuje da povjeruješ u ovu izjavu i vjerojatno ćeš je odbaciti kao pogrešnu. Ipak, obrati pažnju na bilo kakve znakove otvorenog ili skrivenog straha koje ova misao može izazvati.

6. Ovo je naš prvi pokušaj iskazivanja jasnog odnosa uzroka i posljedice, odnosa za čije si prepoznavanje još neiskusni. Ne zadržavaj se na zaključnom iskazu i ne pokušavaj čak ni misliti o njemu, osim za vrijeme vježbe. To će za sada biti dovoljno.

VJEŽBA 14

Bog nije stvorio beznačajan svijet.

1. Današnja ideja je razlog zašto je nemoguć beznačajan svijet. Ono što Bog nije stvorio ni ne postoji. A sve što postoji, postoji onako kako ga je On stvorio. Svijet koji vidimo nema nikakve veze sa stvarnošću. Ti si ga sam stvorio i on ne postoji.

2. Današnje vježbe treba raditi cijelo vrijeme sa zatvorenim očima. Vrijeme pretraživanja uma treba biti kratko, najviše jednu minutu. Ne radi više od tri puta s današnjom idejom, ukoliko ti nije ugodno. A ako ti je ugodno, to je zato što razumiješ čemu služe današnje vježbe.

3. Današnja ideja je drugi korak u učenju napuštanja misli koje si sam upisao u svijet i viđenja Božje Riječi umjesto njih. Rani koraci u ovoj promjeni, koja se zaista može nazvati spasenjem, mogu biti vrlo teški, čak vrlo bolni. Neki od ovih koraka će te voditi direktno u strah. Nećeš ostati u tom strahu. Otići ćeš daleko izvan njega. Naš smjer je savršena sigurnost i savršen mir.

4. Sa zatvorenim očima, pomisli na sve strahote u svijetu koje ti padaju na pamet. Imenuj svaku od njih kako ti se javi i onda negiraj njenu realnost. Bog ju nije stvorio i time nije realna. Na primjer reci:

Bog nije stvorio taj rat i stoga on nije stvaran.

Bog nije stvorio ovu zrakoplovnu nesreću i stoga ona nije stvarna.

Bog nije stvorio ovu katastrofu (imenuj) i stoga ona nije stvarna.

5. Odgovarajuće teme za primjenu današnje ideje uključuju bilo što čega se bojiš da se može dogoditi tebi ili onome za koga se brineš. U svakom pojedinom slučaju, imenuj "katastrofu" sasvim određeno. Ne koristi općenite termine. Na primjer, nemoj reći: "Bog nije stvorio bolest", već: "Bog nije stvorio rak" ili "srčani napad" ili bilo što drugo što u tebi može izazvati strah.

6. Ovo je tvoj osobni repertoar užasa u koji gledaš. Te su stvari dio svijeta koji vidiš. Neke od njih su iluzije koje dijeliš s drugim ljudima, a neke su dio tvog osobnog pakla. To nije važno. Ono što Bog nije stvorio može biti samo u tvom vlastitom umu, odvojeno od Njegovog. Zato nema nikakvog značenja. Prepoznavanjem ove činjenice, zaključi vrijeme vježbanja ponavljanjem današnje ideje:

Bog nije stvorio beznačajan svijet.

7. Današnja ideja se može, naravno, primijeniti na bilo što, što ti smeta tokom dana, i izvan razdoblja vježbanja. Vrlo je određeno primjeni. Reci:

Bog nije stvorio beznačajan svijet. On nije stvorio (navedi situaciju koja ti smeta) i stoga ona nije stvarna.

VJEŽBA 15

Moje misli su slike koje sam sam stvorio.

1. To je stoga što se misli koje misliš da misliš javljaju kao slike pa ih ne možeš prepoznati kao nepostojeće. Ti misliš da ih misliš, pa misliš i da ih vidiš. Tako je stvoreno tvoje "viđenje", funkcija koju si dao svojim tjelesnim očima. To nije viđenje. To je stvaranje slika. Ono preuzima mjesto viđenju, zamjenjujući viziju iluzijama.

2. Ova uvodna ideja u proces stvaranja slika koji zoveš viđenjem, neće ti mnogo značiti. Počet ćeš ju razumijevati kada budeš ugledao male rubove svjetlosti oko istih predmeta koje sada vidiš. To je početak stvarnog viđenja. Nakon što se ovo pojavi, možeš biti siguran da će stvarno viđenje brzo doći.

3. Kako budemo išli dalje, možda ćeš imati mnoge "epizode svjetlosti". Ove epizode mogu poprimiti razne oblike, a neki od njih mogu biti neočekivani. Nemoj ih se bojati. To su znaci da konačno otvaraš oči. Oni neće dugo trajati, zato što simboliziraju istinsko opažanje i nemaju veze sa znanjem. Ove ti vježbe neće otkriti znanje, ali će pripremiti put za njega.

4. Primjenjujući današnju ideju, prvo je ponovi samom sebi, a onda je primjeni na sve što vidiš oko sebe, koristeći ime predmeta i zadržavajući oči na njemu dok govoriš:

Ovaj je slika koju sam sam stvorio.

Onaj je slika koju sam sam stvorio.

Nije potrebno uključiti veliki broj pojedinačnih predmeta u primjenu današnje ideje. Ali potrebno je nastaviti gledati sve predmete dok osnovnu ideju ponavljaš u sebi. Svaki put ideju treba ponoviti vrlo polako.

5. Očigledno je da tokom jedne minute vježbanja, koliko preporučam, ideju nećeš moći primijeniti na mnogo predmeta. Pokušaj stoga napraviti što slučajniji izbor. Ako počneš osjećati nelagodu, dovoljno je i manje od minute za svaku vježbu. Ne primjenjuj današnju ideju više od tri puta ukoliko se ne osjećaš potpuno ugodno, a nikako više od četiri puta. Međutim, ideju možeš primijeniti prema potrebi tokom cijelog dana.

VJEŽBA 16

Ja nemam neutralnih misli.

1. Današnja je ideja početni korak u raspršivanju vjerovanja da tvoje misli nemaju učinka. Sve što vidiš je rezultat tvojih misli. Bez iznimke. Misli nisu velike ili male, jake ili slabe. One su samo istinite ili lažne. Istinite stvaraju ono što im je slično. Isto čine i one lažne.

2. Ne postoji kontradiktorniji pojam od pojma "uzaludne misli". Teško se može nazvati uzaludnim nešto što se uzdiže do opažanja cijelog svijeta. Svaka misao koju stvaraš doprinosi istini ili iluziji, ona proširuje istinu ili umnožava iluzije. Ustvari, ti ne možeš ništa umnožavati, ali čineći to ne možeš ni širiti

3. Osim prepoznavanja da misli nikada nisu uzaludne, spasenje također zahtijeva da prepoznaš kako svaka misao koju imaš donosi mir ili rat, ljubav ili strah. Nemoguć je neutralan ishod jer je nemoguća neutralna misao. Postoji veliko iskušenje da se misli ispunjene strahom odbace kao nevažne, trivijalne i nedovoljno vrijedne naše pažnje, pa je bitno sve ih prepoznati jednako razornim i jednako nerealnim. Ovu ideju ćemo prakticirati u mnogim oblicima prije nego ju zaista shvatiš.

4. Tokom primjene današnje ideje, zatvorenih očiju pretražuj svoj um otprilike jednu minutu. I aktivno se potruži ne previdjeti bilo koju "malu" misao koja može pokušati izbjeći ovu pretragu. Težak zadatak dok se ne navikneš. Uvidjet ćeš da ti je još uvijek teško izbjeći umjetne razlike. Svaka misao koja se javi, bez obzira na svojstva koja joj pripisuješ odgovarajući je subjekt za primjenu današnje ideje.

5. Za vrijeme vježbanja prvo u sebi ponovi ideju, a onda, kako koja ideja proleti kroz polje svijesti, zadrži je u fokusu svjesnosti i reci samom sebi:

Ova misao o ..nije neutralna misao.

Ona misao o ..nije neutralna misao.

Kao i obično, današnju ideju koristi kad god si svjestan određene misli koja izaziva tjeskobu. Preporučam ti ovaj oblik da bi postigao navedeni cilj:

Ova misao o . nije neutralna misao, jer ja nemam neutralnih misli.

6. Preporučam četiri do pet vježbi dnevno, ako ih izvodiš bez napora. Ako osjetiš napetost, dovoljno je vježbati tri puta. Dužina vježbanja se također može smanjiti ako se pojavi nelagoda.

VJEŽBA 17

Ja ne vidim neutralne stvari.

1. Ova ideja je drugi korak u smjeru identifikacije uzroka i posljedice onako kako zaista djeluju u svijetu. Ti ne vidiš neutralne stvari zato što nemaš neutralnih misli. Uvijek misli dolaze prve, unatoč iskušenju da se vjeruje kako je obrnuto. To nije način na koji svijet misli, ali moraš naučiti da je to način na koji ti misliš. Kad ne bi bilo tako, opažanje ne bi imalo svog uzroka i ono samo bi bilo uzrok realnosti. S obzirom na vrlo promjenljivu prirodu opažanja, ovo je malo vjerojatno.

2. Primjenjujući današnju ideju, otvorenih očiju reci samom sebi:

Ja ne vidim neutralne stvari jer nemam neutralnih misli.

Zatim pogledaj oko sebe, zadržavajući pogled na svakoj stvari koju uočiš dovoljno dugo da bi mogao reći:

Ja ne vidim neutralno ..jer moje misli o nisu neutralne.

Na primjer, možeš reći:

Ja ne vidim neutralan zid, jer moje misli o zidovima nisu neutralne.

Ja ne vidim neutralno tijelo jer moje misli o tijelima nisu neutralne.

3. Kao i obično, bitno je ne raditi razlike između onoga za što vjeruješ da je živo ili neživo, ugodno ili neugodno. Bez obzira u što vjeruješ, ti ne vidiš ništa što je stvarno živo ili stvarno radosno. Razlog leži u tome što još uvijek nisi svjestan bilo koje misli koja je zaista istinita i stoga uistinu sretna.

4. Preporučam tri do četiri razdoblja vježbanja, ali ne manje od tri koliko je potrebno za potpunu korist. Tri puta vrijedi vježbati čak i ako osjetiš otpor. Ipak, u ovom slučaju, dužina vježbanja se može smanjiti na manje od minute.

VJEŽBA 18

Ja nisam sam u proživljavanju posljedica svojeg viđenja.

1. Današnja ideja je drugi korak u učenju da misli koje uzrokuju ono što vidiš, nikada nisu neutralne ili nevažne. Ona isto tako naglašava ideju da su umovi povezani, čemu ću dati veći naglasak kasnije.

2. Današnja se ideja ne odnosi toliko na ono što ti vidiš koliko na način kako to vidiš. Zato današnje vježbe naglašavaju ovaj aspekt tvog opažanja. Tri ili četiri vježbe koje preporučam, treba ovako raditi:

3. Pogledaj oko sebe, slučajno izaberi subjekte za primjenu današnje ideje, te zadrži pogled na svakom dovoljno dugo da možeš reći:

Ja nisam sam u proživljavanju posljedica načina na koji vidim.....

Zaključite svaku vježbu ponavljanjem osnovne ideje koja vrijedi za sve subjekte.

Ja nisam sam u proživljavanju posljedica svojeg viđenja.

Svaku vježbu dovoljno je raditi jednu minutu ili čak manje.

VJEŽBA 19

Ja nisam sam u proživljavanju posljedica svojih misli.

1. Današnja ideja je jasan razlog zašto tvoje viđenje ne djeluje samo na tebe. Primijetit ćeš da povremeno ideje povezane s mislima prethode idejama povezanim s opažanjem, dok je redosljed ponekad i obrnut. Razlog ovome je da redosljed nije važan. Mišljenje i njegove posljedice u stvari su istovremeni, jer uzrok i posljedica nikada nisu odvojeni.

2. Danas ponovno naglašavamo činjenicu da su umovi povezani. U prvi trenutak teško je u potpunosti prihvatiti ovu ideju, jer ona sa sobom nosi ogroman osjećaj odgovornosti i može se čak smatrati "invazijom na privatnost". A ipak, činjenica je da nema privatnih misli. Unatoč tvom početnom otporu ovoj ideji, shvatit ćeš da ona mora biti istinita ako je uopće moguće spasenje. A spasenje mora biti moguće jer je ono Božja Volja.

3. Današnje vježbe zahtijevaju da ih se radi zatvorenih očiju i da se jednu minutu pretražuje um. Prvo treba ponoviti današnju ideju, potom pažljivo pretražiti um i utvrditi koje misli sadrži u sebi u vrijeme vježbanja. Dok razmatraš svaku od misli, imenuj glavne ličnosti ili teme koje sadrži. Dok to radiš zadrži misao u centru pažnje govoreći:

Ja nisam sam u proživljavanju posljedica ove misli o.....

4. Do sada si se već trebao priviknuti na zahtjev da radiš što je moguće manju razliku pri izboru subjekata za vježbanje. Neću to svaki dan ponavljati, ali ću te povremeno podsjetiti. Ne zaboravi da je slučajan izbor važan i za ove vježbe. Nepostojanje prvenstva pri odabiru subjekata, dovesti će na kraju do prepoznavanja da ne postoji prvenstvo niti u čudima.

5. Pored primjene današnje ideje "po potrebi", treba ju vježbati najmanje tri puta. Ako je neophodno, vrijeme vježbanja se može skratiti. Ne pokušavaj raditi više od četiri puta.

VJEŽBA 20

Ja sam odlučio vidjeti.

1. Do sada smo bili dosta ležerni glede vremena vježbanja. Ustvari, nije bilo propisivanja vremena za obavljanje vježbi, tražio se minimalni napor, a nije se tražio ni interes ili aktivna suradnja. Ovaj pristup je bio namjeran i vrlo pažljivo planiran. Nismo izgubili iz vida ključnu važnost preobrazbe tvog mišljenja. O tome zavisi spasenje svijeta. Nećeš primijetiti smatraš li se prisiljenim ovo raditi i popuštaš li pred zlovoljom i otporom.

2. Ovo je naš prvi pokušaj da uvedemo strukturu. Nemoj to pogrešno shvatiti kao pokušaj da se primjeni sila ili pritisak. Ti želiš spasenje. Ti želiš biti sretan. Ti želiš mir. Sada ih nemaš jer ti je um potpuno nediscipliniran i ne možeš vidjeti razliku između radosti i tuge, zadovoljstva i bola, ljubavi i straha. Sada učiš kako ih razlikovati. I velika će biti nagrada.

3. Tvoja odluka da vidiš je sve što viđenje zahtijeva. Ono što želiš je tvoje. Nemoj pogriješiti misleći da je mali napor koji se od tebe traži pokazatelj da je naš cilj malo vrijedan. Zar može spasenje svijeta biti trivijalan cilj? I zar svijet može biti spašen ako ti ne budeš spašen? Bog ima jednog Sina i taj je Sin uskrsnuće i ljubav. Njegova je volja izvršena jer mu je dana sva snaga na Nebu i na Zemlji. U tvojoj odluci da vidiš je viđenje koje ti je dano.

4. Današnje vježbe sastoje se u tome da cijelog dana sebe podsjećaš da želiš vidjeti. Današnja ideja također prešutno povlači za sobom spoznaju da ti sada ne vidiš. Prema tome, ponavljajući današnju ideju ti izjavljuješ da si odlučio izmijeniti sadašnje stanje u stanje koje zaista želiš.

5. Današnju ideju ponavljaj polako i pozitivno najmanje dva puta u jednom satu, nastojeći da to ipak bude svakih pola sata. Nemoj se žalostiti ako ponekad zaboraviš, ali potrudi se da zaista zapamtiš. Dodatna ponavljanja trebaš primijeniti na bilo koju situaciju, osobu ili događaj koji te uznemirava. Ti ih možeš drugačije vidjeti i ti ćeš ih tako i vidjeti. Ono što želiš to i vidiš. Takav je stvarni zakon uzroka i posljedice koji djeluje u svijetu.

VJEŽBA 21

Ja sam odlučio stvari vidjeti drugačije.

1. Današnja ideja očito je nastavak i proširenje one prethodne. Ovoga puta potrebni su specifični periodi pretraživanja uma kao dodatak primjeni ideje na posebne situacije koje se mogu pojaviti. Nužno je pet puta raditi vježbu, a svaka treba trajati cijelu minutu.

2. Vježbu započni ponavljanjem ideje u sebi. Tada zatvori oči i pažljivo pretražuj svoj um kako bi pronašao prošle, sadašnje ili moguće buduće situacije koje u tebi izazivaju srdžbu. Srdžba može poprimiti oblik bilo koje reakcije u rasponu od blage razdraženosti do pomame. Nije važan stupanj osjećaja koji proživljavaš. Sve više postaješ svjestan da lagana razdražljivost ili dodijavanje nije ništa drugo do veo prevučena preko snažne razjarenosti.

3. Zato, tokom vježbanja pokušaj ne dozvoliti "malim" mislima o bijesu da pobjegnu. Zapamti da ti u stvarnosti ne prepoznaješ ono što izaziva gnjev u tebi i sve što vjeruješ s tim u vezi ne znači ništa. Vjerojatno ćeš biti u iskušenju dulje se zadržati na nekim situacijama ili ličnostima, lažno vjerujući da su one "očiglednije". To nije tako. To je samo primjer vjerovanja da su neki oblici napada opravdaniji od drugih.

4. Dok pretražuješ svoj um glede oblika u kojima se pojavljuju napadačke misli, svaku od njih zadrži u polju svijesti dok samom sebi govoriš:

Ja sam odlučio vidjeti .. (ime osobe) drugačije.

Ja sam odlučio vidjeti .. (opiši situaciju) drugačije.

5. Pokušaj biti što određeniji. Možeš, na primjer, usmjeriti svoj bijes na određeno svojstvo neke ličnosti, vjerujući da je taj bijes ograničen na ovaj aspekt. Ako tvoje opažanje boluje od ovog oblika deformacije, reci:

Odlučio sam vidjeti ..(opiši svojstvo) u (ime osobe) drugačije.

VJEŽBA 22

Ono što vidim je oblik osvete.

1. Današnja ideja točno opisuje način na koji svatko tko posjeduje napadačke misli mora vidjeti svijet. Projicirajući svoj bijes u svijet, on vidi osvetu koja samo što ga nije sustigla. Svoj vlastiti napad on tako opaža kao samoobranu. To postaje sve zloćudniji krug, sve dok osoba ne poželi promijeniti način gledanja. Inače, napadačke i protunapadačke misli će je zaokupiti i nastaniti cijeli njezin svijet. Kakav je onda duševni mir moguć za ovakvu osobu?

2. Ti želiš pobjeći od ovakve divljačke fantazije. Zar to nisu radosne vijesti kad čuješ da gornje stanje nije realno? Zar ne usrećuje otkriće kad ustanoviš da možeš pobjeći? Ti si sam stvorio ono što bi želio razoriti, sve ono što mrziš i ono što bi napao i ubio. Sve ono čega se bojiš ne postoji.

3. Danas najmanje pet puta pogledaj svijet oko sebe, najmanje po jednu minutu svaki put. Dok ti se oči miču polako s predmeta na predmet, od jednog do drugog tijela, reci samom sebi:

Ja vidim samo ono što je prolazno.

Ja ne vidim ništa što je trajno.

Ono što vidim nije stvarno.

Ono što vidim je oblik osvete.

Na kraju svake vježbe upitaj sebe:

Je li to svijet koji zaista želim vidjeti?

Odgovor je očigledan.

VJEŽBA 23

Ja mogu pobjeći od svijeta kojeg vidim odricanjem od napadačkih misli.

1. Današnja ideja predstavlja jedini izlaz iz straha koji uvijek pobjeđuje. Ništa drugo ne djeluje, sve drugo je besmisleno. Ali ovaj način ne može zakazati. Svaka misao koju imaš stvara segment svijeta koji vidiš. To znači da su tvoje misli one s kojima moramo raditi ako želimo promijeniti tvoje opažanje svijeta.

2. Ako su napadačke misli uzrok svijeta koji vidiš, moraš naučiti da su te misli ono što ne želiš. Nema nikakvog smisla žaliti svijet. Besmisleno je pokušavati promijeniti svijet. Nemoguće ga je promijeniti jer je on samo posljedica. Ali zato zaista ima smisla mijenjati svoje vlastite misli o svijetu. Ti mijenjaš uzrok. Posljedica će se sama spontano promijeniti.

3. Svijet koji vidiš je osvetnički svijet i sve je u njemu simbol osvete. Sve u tvom opažanju "vanjske realnosti" je slikovna predodžba tvojih vlastitih napadačkih misli. Stoga je ispravno pitanje, može li se ovo nazvati viđenjem? Zar nije mašta bolja riječ za ovakav proces, a halucinacija odgovarajući termin za njegov rezultat?

4. Ti vidiš svijet koji si stvorio, ali ti ne vidiš sebe kao stvaratelja slika. Ti se ne možeš spasiti od svijeta, ali možeš pobjeći od njegovog uzroka. To je ono što spasenje znači, jer gdje je svijet koji vidiš kada mu je nestao uzrok? Viđenje već sadrži zamjenu za sve ono što misliš da sada vidiš. Ljepota može osvjetliti tvoje slike i tako ih preobraziti da ćeš ih zavoljeti iako su stvorene od mržnje. Jer ih nećeš sam stvarati.

5. Današnja ideja uvodi misao da nisi uhvaćen u zamku u svijetu koji vidiš zato što se može promijeniti uzrok tog svijeta. Ova promjena zahtijeva, kao prvo, identifikaciju uzroka kojem se potom dozvoljava da ode kako bi ga mogli zamijeniti. Prva dva koraka u ovom procesu zahtijevaju tvoju suradnju. Završni korak to ne zahtijeva. Tvoje su slike već zamijenjene. Kad napraviš prva dva koraka, vidjet ćeš da je tako.

6. Osim korištenja ove ideje tokom cijelog dana prema potrebi, treba ju kroz vježbu primijeniti pet puta. Gledajući oko sebe, prvo polako ponovi ideju u sebi, potom zatvori oči i posveti otprilike jednu minutu pretraživanju svog uma u potrazi za napadačkim mislima koje ti se javljaju. Dok jedna od njih prolijeće poljem svijesti, reci:

Ja mogu pobjeći od svijetu kojeg vidim odricanjem od napadačkih misli o.....

Zadrži svaku napadačku misao u polju svijesti dok ovo govoriš, a onda ju odbaci i prijeđi na slijedeću.

7. Tokom vježbanja budi siguran da si uključio i misli u kojima sam napadaš nekog drugog kao i one u kojima drugi napadaju tebe. Njihovi rezultati su sasvim isti jer su te misli potpuno iste. Ovo još ne prepoznaješ i od tebe se zasad traži samo da ih u današnjim vježbama tretiraš istim. Još uvijek smo u fazi identifikacije uzroka u svijetu koji vidiš. Kad konačno naučiš da se misli u kojima napadaš i misli u kojima si napadnut ne razlikuju, spreman si uzroku dozvoliti da nestane.

VJEŽBA 24

Ja ne opažam što je za mene najbolje.

1. U svim situacijama koje se javljaju ti ne vidiš izlaz koji bi te usrećio. Stoga i nemaš kompas za odgovarajuću akciju i način kako procijeniti rezultat te akcije. Ono što radiš određeno je tvojim opažanjem situacije, a to opažanje je pogrešno. Iz toga neizbježno proizlazi da ne radiš u svom interesu, što bi trebao biti tvoj jedini cilj u svakoj situaciji koja se ispravno opaža. Inače nećeš uopće prepoznati te situacije.

2. Ako shvatiš da ne opažaš svoje vlastite interese, možeš naučiti koji su to interesi. Ali dok si uvjeren da ih znaš, ne možeš učiti. Današnja je ideja korak k otvaranju tvog uma da učenje može započeti.

3. Današnje vježbe zahtijevaju mnogo više poštenja nego što si naviknut upotrebljavati. Nekoliko tema koje ćeš pošteno i pažljivo razmotriti za vrijeme pet vježbi koje ćeš raditi tokom ovog dana biti će korisnije od velikog broja takvih tema koje ćeš površno ispitivati. Preporučam da pretraga polja svijesti traje po dvije minute, a to je ono što se radi tokom vježbi.

4. Vježbe treba započeti ponavljanjem današnje ideje u sebi, otvorenih očiju. Potom treba zatvoriti oči i pretraživati polje svijesti u potrazi za nerazriješenim situacijama koje te trenutno brinu. Naglasak treba biti na otkrivanju ishoda koji želiš. Brzo ćeš shvatiti da imaš na umu niz ciljeva kao dio željenog ishoda i da su ti ciljevi na različitim razinama i često u proturječnosti.

5. Primjenjujući današnju ideju imenuj svaku situaciju koja ti se javi i onda pažljivo nabroji što više ciljeva koje bi želio postići pri razrješavanju te situacije. Oblik svake vježbe bi trebao otprilike biti ovakav:

U situaciji koja obuhvaća.....ja bih želio da se dogodi.....i da se dogodi.....,

i tako dalje. Pokušaj obraditi što više vrsta ishoda koje iskreno želiš, čak i ako za neke od njih ne izgleda da su direktno povezani sa situacijom ili čak s njom nemaju nikakve veze.

6. Ako ove vježbe dobro napraviš, brzo ćeš shvatiti da postavljaš veliki broj zahtjeva u situaciji, a da oni s njom nemaju nikakve veze. Također ćeš brzo shvatiti da su mnogi od tvojih ciljeva proturječni, da nemaš na umu jedinstven ishod i da moraš doživjeti razočaranje glede nekih od svojih ciljeva, bez obzira na to kako se situacija razvijala.

7. Nakon što odrediš dužu listu ciljeva čijem se ispunjenju nadaš u određenoj situaciji koja ti je pala na pamet, reci samom sebi:

Ja ne opažam što je za mene najbolje u ovoj situaciji,

i nastavi sa sljedećom situacijom.

VJEŽBA 25

Ja ne znam čemu bilo što služi.

1. Svrha je značenje. Današnja ideja objašnjava zašto sve što vidiš ne znači ništa. Ti ne znaš čemu što služi. Prema tome, to je za tebe besmisleno. Sve služi tvojim vlastitim najboljim interesima. To je svrha kojoj sve služi, to mu je cilj, to je što to znači. Prepoznavanje toga znači sjedinjavanje tvojih ciljeva. Prepoznavanjem istoga sve što vidiš dobiva značenje.

2. Ti opažaš svijet i sve u njemu kao nešto značajno, u okviru ciljeva koje ego postavlja. Ti ciljevi nemaju nikakve veze s tvojim vlastitim najboljim interesima zato što ti nisi ego. Ovo lažno poistovjećivanje čini te nesposobnim za razumijevanje čemu bilo što služi. Kao rezultat ovoga, osuđen si da sve zloupotrebljavaš. Kad u ovo povjeruješ, pokušati ćeš povući ciljeve koje si pripisao svijetu, umjesto da ih pokušaš ojačati.

3. Drugi način opisivanja ciljeva koje sada opažaš je reći da su svi oni u vezi s "osobnim" interesima. Jer ti nemaš osobnih interesa, tvoji ciljevi se u stvarnosti ne odnose ni na što. Njegovanjem ovakvih ciljeva, ti zapravo nemaš nikakvih ciljeva. I stoga ne znaš čemu bilo što služi.

4. Prije nego shvatiš svrhu današnjih vježbi, potrebna je još jedna misao. Na najnižim razinama ti shvaćaš svrhu. Ali svrha se ne može shvatiti na tim razinama. Na primjer: ti shvaćaš da telefon služi svrsi razgovaranja s nekim tko nije u tvojoj neposrednoj blizini. Ono što ne razumiješ je zbog čega želiš s njim razgovarati. A to je ono što čini tvoj kontakt s tom osobom značajnim ili ne.

5. Za tvoje učenje od ključne je važnosti volja da se odrekneš ciljeva koje si trenutno postavio. Prepoznavanje da su ti ciljevi besmisleni, prije nego "dobri" ili "loši", je jedini način da se ovo postigne. Današnja je ideja korak u ovom smjeru.

6. Vježbu je potrebno raditi šest puta dnevno u trajanju od po dvije minute. Svaka vježba treba početi s polaganim ponavljanjem današnje ideje. Tome slijedi gledanje oko sebe i dozvoljavanje pogledu da se zaustavi na bilo čemu što privuče pozornost, blisko ili udaljeno, "važno" ili "nevažno", "ljudsko" ili "neljudsko". S pogledom na svakom ovako odabranom subjektu, reci, na primjer:

Ja ne znam čemu služi ova stolica.

Ja ne znam čemu služi ova olovka.

Ja ne znam čemu služi ova ruka.

Ovo govori sasvim polako, bez pomicanja pogleda sa subjekta dok ne završiš iskaz o njemu. Tada se okreni slijedećem subjektu i primjeni današnju ideju kao i ranije.

VJEŽBA 26

Moje napadačke misli napadaju moju neranjivost.

1. Očigledno je ako možeš biti napadnut, nisi neranjiv. Ti vidiš napad kao stvarnu prijetnju. To je stoga jer misliš da zaista možeš napadati. A ono što bi trebalo djelovati kroz tebe mora isto tako djelovati i na tebe. To je zakon koji će te na kraju spasiti, ali ti ga sada zloupotrebljavaš. Sada moraš naučiti kako ga koristiti u svojem najboljem interesu, a ne protiv njega.

2. Zato što projiciraš svoje napadačke misli, osjetit ćeš strah od napada. Ako se bojiš napada, onda moraš vjerovati da nisi neranjiv. Napadačke misli te tako čine ranjivim u tvom vlastitom umu koji i jest mjesto u kojem su one smještene. Ne mogu se zajedno prihvatiti napadačke misli i neranjivost. Oni su suprotni jedan drugom.

3. Današnja ideja uvodi misao da ti napadaš prvo samog sebe. Ako napadačke misli moraju za sobom povlačiti vjerovanje da si ranjiv, njihov je učinak tvoje slabljenje u vlastitim očima. Tako one napadaju tvoj doživljaj samog sebe. Lažna slika o samom sebi preuzima mjesto onoga što ti stvarno jesi.

4. Vježbanje današnje ideje pomoći će ti razumjeti da je ranjivost ili neranjivost rezultat tvojih vlastitih misli. Ništa te ne može napasti osim tvojih vlastitih misli. Ništa osim tvojih vlastitih misli ne može te navesti da misliš da si ranjiv. I ništa osim tvojih vlastitih misli ne može ti dokazati da to nije tako.

5. Za primjenu današnje ideje potrebno je šest vježbi. Treba ih pokušati raditi svaku pune dvije minute. Vrijeme vježbanja se može skratiti na minutu ako se osjeti velika nelagoda, ali nikako ispod minute.

6. Vježbu treba započeti ponavljanjem današnje ideje u sebi. Potom treba zatvoriti oči i napraviti pregled neriješenih pitanja čija te rješenja brinu. Ta briga može imati oblik depresije, zabrinutosti, gnjeva, osjećaja da si prevaren, straha, zle slutnje ili prezauzetosti. Odgovarajući subjekt za vježbu je bilo koji problem koji još nije riješen, a koji se vraća u tvoje misli tokom dana. U toku jedne vježbe nećeš moći koristiti mnogo takvih problema jer na svakog od njih moraš potrošiti više vremena nego do sada. Današnju ideju treba ovako primijeniti:

7. Prvo imenuj situaciju:

Ja sam zabrinut zbog.....

Tada pređi preko svakog mogućeg ishoda koji ti se javlja s tim u vezi i koji te zabrinjava, sasvim određeno se obraćajući svakom od njih riječima,

Bojim se da će se.....dogoditi.

8. Ako dobro radiš vježbu, treba ti se javiti pet ili šest mučnih mogućnosti (ishoda) ostvarivih u svakoj situaciji koju obrađuješ, a vjerojatno i više. Mnogo je korisnije obraditi manje situacija ali temeljito, nego samo dotaći veliki broj njih. Dok se nastavlja lista predvidljivih ishoda, za svaku situaciju, vjerojatno ćeš ustanoviti da su neki od tih ishoda, posebno onih koji ti se javljaju pri kraju liste, manje prihvatljivi za tebe. Ipak pokušaj ih sve skupa jednako tretirati i to što možeš šire.

9. Kad si imenovao svaki ishod kojeg se bojiš, reci samom sebi:

Ova je misao napad na mene samog.

Svaku vježbu zaključi ponavljanjem današnje ideje o sebi.

VJEŽBA 27

Iznad svega ja želim vidjeti.

1. Današnja ideja izražava malo više od puke odlučnosti. Ona daje prednost viđenju u odnosu na ostale želje. Možeš se kolebati glede upotrebe ove ideje, što je izraz tvoje nesigurnosti da li stvarno tako i misliš. To nije važno. Svrha današnjih vježbi je malo približiti vrijeme kad će ova ideja biti u potpunosti istinita.

2. Možeš upasti u veliko iskušenje i povjerovati da se od tebe traži neka vrsta žrtvovanja kad budeš govorio da iznad svega želiš vidjeti. Ako te spopadne tjeskoba zbog ove isključivosti, onda dodaj:

Viđenje nikoga ništa ne košta.

Ako je strah od gubitka još prisutan, dodaj:

To može samo blagosloviti.

3. Današnja ideja zahtijeva mnogo ponavljanja kako bi se iz nje izvukla najveća korist. Treba je koristiti najmanje svakih pola sata, a po mogućnosti i češće. Možeš pokušati svakih 15 - 20 minuta. Preporučam da je ponavljaš u pravilnim intervalima od jutarnjeg buđenja ili neposredno poslije njega i da se pokušaš držati tih intervala tokom cijelog dana. To nije teško uraditi, čak i ako si zauzet razgovorom ili si u to vrijeme zabavljen nečim drugim. Usprkos svemu možeš u sebi ponavljati jednu kratku rečenicu, a da nikome ne smetaš.

4. Pravo pitanje glasi: koliko često ćeš se sjetiti ove ideje? Koliko zaista želiš da ova ideja bude istinita? Odgovori na prvo pitanje i istovremeno si odgovorio i na drugo. Vjerojatno ćeš propustiti nekoliko vježbi, možda i veći broj njih. Neka te to ne smeta, već se dalje nastoj držati rasporeda. Ako samo jednom tokom dana osjetiš savršenu iskrenost ponavljajući današnju ideju, možeš biti siguran da si sebi uštedio mnoge godine napora.

VJEŽBA 28

Iznad svega ja želim stvari vidjeti drugačije.

1. Danas mi, u stvari, sasvim određeno primjenjujemo jučerašnje ideje. U ovim vježbama napraviti ćeš niz obveza. Nećemo se ovdje baviti time hoćeš li se u budućnosti tih obveza i držati. Ako ih barem sada želiš preuzeti, već si zakoračio na put da ih se pridržavaš. A mi smo tek na početku.

2. Možda ćeš se začuditi zašto je važno reći, na primjer: "Iznad svega ja želim ovaj stol vidjeti drugačije". Samo po sebi to uopće nije važno. Ali ipak, što je to samo po sebi? I što to znači "samo po sebi"? Ti vidiš oko sebe mnogo odvojenih stvari, a to zaista znači da ti uopće ne vidiš. Ili vidiš ili ne vidiš. Kad budeš jednu stvar vidio na drugačiji način, vidjet ćeš sve stvari drugačije. Svjetlost koju vidiš u bilo kojoj stvari pojedinačno ista je ona svjetlost koju vidiš u njima svima.

3. Kada kažeš: "Iznad svega ja želim ovaj stol vidjeti drugačije", ti se obvezuješ da ćeš povući svoje unaprijed stvorene ideje o stolu i da ćeš otvoriti vlastiti um onome što taj stol zaista jest i čemu služi. Ti ga ne definiraš u pojmovima iz prošlosti. Pitaš što je on, a ne govoriš mu unaprijed što je on. Ne vežeš njegovo značenje za svoje sićušno iskustvo o stolovima, niti mu ograničavaš svrhu na svoje male osobne misli.

4. Nećeš dovoditi u pitanje ono što je već definirano. A svrha ovih vježbi jest da postavlja pitanja i da prima odgovore. Govoreći: "Iznad svega ja želim ovaj stol vidjeti drugačije", ti se obvezuješ na viđenje. To nije jedno isključivo obvezivanje. To je obveza koja vrijedi za stol isto toliko kao i za sve ostalo, ni manje ni više.

5. Ti možeš, ustvari, ostvariti viđenje samo iz tog jednog jedinog stola, ako povučesh iz njega sve svoje ideje i gledaš ga potpuno otvorenog uma. Taj ti stol ima nešto pokazati, nešto lijepo, čisto i beskonačno vrijedno, puno sreće i nade. Stvarna svrha tog stola skrivena je ispod svih tvojih ideja o njemu, a tu svrhu on dijeli s cijelim svemirom.

6. Uporabom stola kao subjekta za primjenu današnje ideje, ti zapravo tražiš da vidiš smisao cijelog svemira. Ovaj isti zahtjev ćeš postavljati svakom subjektu kojeg budeš koristio u vježbama. A ti se obvezuješ svakom od tih subjekata da ćeš dozvoliti da ti otkrije svoju svrhu, umjesto da u njega utiskuješ svoje osobno prosuđivanje.

7. Danas ćemo raditi šest dvominutnih vježbi. Prvo ćemo iskazati današnju ideju, a onda ćemo je primijeniti na sve što vidimo oko sebe. Subjekte ćemo nasumce odabirati i svakom od njih treba pokloniti istu iskrenost tokom primjene današnje ideje. Pokušat ćemo svakome od njih priznati jednaku vrijednost u njihovom doprinosu našem viđenju.

8. Kao i obično, primjena treba uključiti imenovanje subjekta na koji se nasumce spusti pogled i tamo zadrži dok izgovaraš:

Iznad svega ja želim ovaj.....vidjeti drugačije.

Svaku vježbu treba raditi sasvim polagano i što pažljivije. Nema razloga za žurbu.

VJEŽBA 29

Bog je sve što vidim.

1. Današnja ideja objašnjava zašto sve možeš vidjeti ispunjeno smislom. Ona objašnjava zašto ništa nije odvojeno, samo po sebi ili u sebi. Objašnjava, isto tako, zašto ništa nema smisla od onoga što vidiš. U stvari, ona objašnjava svaku ideju koju smo do sada koristili i također sve one iza njih. Današnja je ideja potpuna osnova za viđenje.

2. Vjerojatno će ti biti vrlo teško u ovom trenutku shvatiti ovu ideju. Možda će ti se učiniti ludom, bez poštovanja, besmislenom, smiješnom, čak prijekora vrijednom. Sigurno da Bog nije u stolu, na primjer, kakvim ga ti sada vidiš. Ipak, jučer smo naglasili da taj isti stol dijeli smisao svemira. A ono što dijeli smisao svemira dijeli istovremeno i smisao svog Tvorca.

3. Pokušaj, onda, danas početi učiti kako s ljubavlju gledati na sve stvari, s ljubavlju, poštovanjem i bez predrasuda. Ti stvari danas uopće ne vidiš. Znaš li što je u njima? Ništa od onog što ti se čini da jest. Njihova sveta svrha stoji izvan tvog uskog vidokruga. Kada ti viđenje pokaže svetost koja osvjetljava svijet, tek onda ćeš savršeno razumjeti današnju ideju. I neće ti tada biti jasno kako je ikada mogla izgledati teškom za shvaćanje.

4. Naših se šest dvominutnih vježbi za danas trebaju držati poznatog modela. Počni s ponavljanjem ideje u sebi, a onda je primijeni na slučajno odabrane subjekte oko sebe, imenujući svakog posebno. Nastoj izbjeći težnju za izborom u vlastitoj režiji. To može biti posebno zavodljivo jer ti je današnja ideja potpuno nepoznata. Zapamti da je bilo kakav redoslijed koji bi ti uveo, stran realnosti.

5. Tvoja lista subjekata treba biti što neovisnija od subjektivnog odabira.

Na primjer, odgovarajuća lista treba uključiti:

Bog je u ovoj vješalici za kaput.

Bog je u ovom časopisu.

Bog je u ovom prstu.

Bog je u ovoj lampi.

Bog je u onom tijelu.

Bog je u onim vratima.

Bog je u onoj kanti za smeće.

Kao dodatak zadanim vježbama, današnju ideju ponovi najmanje jednom u toku jednog sata, gledajući polagano oko sebe, izgovarajući bez žurbe riječi u sebi. Radeći tako, najmanje jednom ili dva puta, trebao bi doživjeti osjećaj spokoja.

VJEŽBA 30

Bog je u svemu što vidim jer Bog je u mom umu.

1. Današnja je ideja odskočna daska za viđenje. Iz te će se ideje svijet pred tobom otvoriti i gledat ćeš u njega i vidjeti što nikada do sada nisi vidio. I nećeš više vidjeti ono što si nekada vidio.

2. Danas se pokušavamo koristiti novom vrstom "projekcije". Ne pokušavamo se osloboditi onoga što ne volimo time što ćemo to vidjeti izvan sebe. Umjesto toga, pokušavamo u svijetu vidjeti ono što je u nama, spoznati da je ono što prepoznajemo izvan nas smješteno u našem vlastitom umu. Tako se pokušavamo sjediniti s onim što vidimo, a ne da to što vidimo držimo odvojenim od sebe. To je temeljna razlika između pravog viđenja i načina kako ti vidiš.

3. Današnju ideju treba što češće primijeniti tokom dana. Kada možeš, ponovi ju polako u sebi, gledajući oko sebe i pokušavajući razumjeti da ideju treba primijeniti na sve što vidiš ili možeš vidjeti unutar svog vidokruga.

4. Stvarno viđenje se ne ograničava pojmovima kao što su "blizu" i "daleko". Kako bih pomogao da se počneš privikavati na današnju ideju, savjetujem da pokušaš misliti o stvarima koje su izvan tvog sadašnjeg prostora, a isto tako i o stvarima koje zaista možeš vidjeti, primjenjujući današnju ideju.

5. Pravo viđenje nije samo neograničeno vremenom i prostorom, ono uopće ne ovisi od tjelesnih očiju. Jedini njegov izvor je um. Da se što lakše navikneš na ovu ideju, savjetujem ti da posvetiš nekoliko vježbi njezinoj primjeni sa zatvorenim očima. Koristi sve što ti padne na pamet i gledaj unutar sebe, a ne izvan sebe. Današnja ideja je primjenjiva na oba ova načina gledanja, i to u jednakoj mjeri.

VJEŽBA 31

Ja nisam žrtva svijeta koji vidim.

1. Današnja je ideja uvod u tvoju izjavu oslobođenja. Ideju opet treba primijeniti i na svijet koji vidiš izvana i na svijet koji vidiš iznutra. Primjenjujući ideju koristit ćemo oblik vježbe koji ćemo sve više upotrebljavati, uz promjene koje ćemo naznačivati. Uopćeno govoreći, oblik uključuje dva aspekta, jedan u kojem ideju primjenjuješ trajnije, a drugi se sastoji od čistih primjena ideje tokom dana.

2. Danas su potrebna dva duža razdoblja za vježbanje ideje, jedno ujutro, a drugo navečer. Preporučam tri do pet minuta za svako od njih. Tokom vježbi, polagano gledaj oko sebe ponavljajući ideju dva ili tri puta. Tada zatvori oči i primijeni istu ideju na svoj unutarnji svijet. Pobjeći ćeš od oba, jer je unutarnji svijet uzrok vanjskog.

3. Ispitujući svoj unutarnji svijet, pusti svaku misao koja ti prođe glavom da dođe do svjesnosti i svaku od njih na trenutak promatraj. A onda neka ju zamijeni slijedeća. Nastoj ne stvarati nikakvu hijerarhiju između misli. Promatraj ih kako dolaze i odlaze što je moguće hladnije. Ne zadržavaj se ni na jednoj posebno, nego pusti da se struja misli kreće jednakomjerno i smireno bez posebnog poklanjanja pažnje s tvoje strane. Dok sijediš i mirno promatraš vlastite misli, ponovi samom sebi današnju ideju koliko hoćeš puta, ali bez ikakve žurbe.

4. Kao dodatak ovome, današnju ideju ponavljaj što češće tokom dana. Podsjeti samog sebe da sastavljaš deklaraciju nezavisnosti u ime svoje vlastite slobode. A u tvojoj slobodi leži sloboda svijeta.

5. Današnja je ideja također posebno korisna da se iskoristi kao odgovor na bilo koji oblik iskušenja koji bi se javio. Ona je deklaracija da nećeš popustiti pred iskušenjem i tako staviti sebe u ropstvo.

**Ovo je Tečaj o čudima.
Njegov cilj nije podučavati o značenju ljubavi,
jer to se ne može naučiti.**

**Njegov cilj je odstraniti blokade
koje koče svijest o prisutnosti ljubavi,
a ljubav je vaše prirodno nasljeđe.**

**Nasuprot ljubavi je strah,
ali ono što je sveobuhvatno nema suprotnosti.**

**Stoga ovaj tečaj možemo jednostavno
izraziti ovako:**

**Ništa što je stvarno ne može biti ugroženo
Ne postoji ništa nestvarno
U tome leži Mir Božji**